ΔΑΦΝΗ

ΕΤΟΣ Α. — ΑΡΙΘΜΟΣ 23

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.—7 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1910

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 6 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ

Β. ΜΠΟΚΑΤΣΙΑΜΠΗ

ΟΙ ΠΑΤΡΙΩΤΑΙ

Σ. ΛΑΣΚΑΡΙΔΟΥ

ΒΑΡΚΑ ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

„ΔΑΦΝΗ"

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΥΔΕΜΙΑ αἴτησις πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

	Ἐτησία
Ἐσωτερικοῦ	Δρ. 5
Ἐξωτερικοῦ	Φρ. 8
Ἀμερικῆς	Δολλάρια 3
Ρωσσίας	Ρούβλια 3

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν καὶ λήγουν οἱανδήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Ἀγγελίαι καὶ Διαφημίσεις Λεπτ. 20 ὁ στίχος
Καταχωρ. Τραπεζῶν καὶ Ἑταιριῶν..... Λεπτὰ 70 »

Τὰ φιλολογικὰ δημοσιεύματα καταχωρίζονται δωρεάν, μὲ τὴν σειρὰν των, ἂν ἐγκριθῶσιν, καὶ ἐφ' ὅσον ἐπαρκεῖ ὁ χῶρος τοῦ φύλλου.

❋ Ἡ προπληρωμὴ εἶνε ὅρος ἀπαραίτητος.
❋ Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΠΟ ΤΙΣ "ΕΚΑΤΟ ΦΩΝΕΣ ΤΗΣ ΛΥΡΑΣ,,

Μέσ' στοῦ χειμῶνα τὴν καρδιὰ τῆς μυγδαλιᾶς τὰ λούλουδα
ἀπὸ τὸν ἥλιο ἱλάρωσεν ὁ θυμωμένος μήνας·
τῆς ὠμορφιᾶς γύρω, τριγύρω ἕνα στεφάνι πλέκετε
ξέσκεποι βράχοι καὶ βουνὰ γραμμένα τῆς Ἀθήνας.

Τὰ χιόνια εἶνε στὸν Πάρνηθα σὰν ἄνθισμα κι' αὐτά,
χαϊδεύει τὸν Κορυδαλλὸ δειλὴ χλωράδα ὀνείρου,
τοῦ θείου τοῦ βράχου του γελᾷ ἡ Πεντέλη κι' ὁ Ὑμηττὸς
ἀκούει γυρτὸς τὸ ἐρωτικὸ τραγοῦδι τοῦ Φαλήρου.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΟ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΚΑΡΑΒΑΚΙ

Ἄνοιξη! Μόλις ξέσπασε τοῦ φθινοπώρου ἡ μπόρα,
Κι' ἐγὼ τὸ καραβάκι σου ὀνειρεύουαι ἀπὸ τώρα
Ν' ἀράξῃ στὸ λιμάνι μας μὲ τ' ἄρμενα ἀνθισμένα
Μέσ' στὰ καϊνάκια τὰ φτωχὰ τὰ θαλασσοδαρμένα.

Νὰ φέρῃς κρόσσια ἀπὸ ἀφροὺς στὸ κῦμα καὶ κορδέλλες
Γύρω στὰ βράχια τῶν φυκιῶν τῆς πράσινες ταντέλλες,
Καὶ γιὰ τοὺς ἴσκιους ποὺ κερνοῦν ἢ μένουν σ' ἀκρογιάλι
Ἀθόλωτο ἀπ' τὴ Βενετιὰ καὶ μαγικὸ κρουστάλλι.

Στὰ δέντρα ποὺ θρηνοῦν βραχνὰ, σκορποῦν βραχνὰ [τὰ γέλοια
Νὰ φέρῃς στὰ βιολάκια τους χρυσᾶ καινούρια τέλια,
Μέσα στὰ ρόδα τ' οὐρανοῦ τὸ φῶς τοῦ Ἀποστερίτη
Κι' ἐμένα μιὰ μικρὴ φωλιὰ χελιδονιῶν στὸ σπίτι...

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΟΥΣΙΚΗΝ

Ὁ Ἀλφόνσος Δωδὲ εἰς τὸ σύγγραμμά του «Τριάκοντα Παρισινὰ Ἔτη» διακηρύττει ὅτι «γενικῶς οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων ἀποτροπιάζονται τὴν μουσικήν».

Τὸ πρᾶγμα φαίνεται κάπως ἀνακόλουθον. Καὶ ὅμως εἶνε βεβαιότατον.

Ὁ Ζολὰ ἔλεγε:

— Σὰν νὰ θυμοῦμαι ὅτι κάποτε εἰς τὴν νεότητά μου ἔπαιξα ἐφ' ἅπαξ κάποιο ὄργανον, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐνθυμηθῶ πλέον τί ὄργανον ἦτο.

(Ἐκ τῆς συλλογῆς μου)

Καλάμαι *Ἴων*

ΠΟΙΗΤΙΚΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΝ ΤΗΣ „ΔΑΦΝΗΣ"

Ἡ «Δάφνη», σκοποῦσα τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλειτέραν βελτίωσιν τῆς σημερινῆς ἡμῶν λογοτεχνίας καὶ ποθοῦσα νὰ δώσῃ ὤθησιν εἰς ἔργασίας, αἵτινες ἔπρεπε πρὸ πολλοῦ νὰ ἔχουν γίνει, προκηρύσσει ***ποιητικοὺς διαγωνισμοὺς μεταφράσεων*** ἀπὸ ὅλας τὰς κλασικὰς λογοτεχνίας, βραβεῖον προβάλλουσα τὴν ***εἰς τεῦχος*** ἐκδοσιν τῶν βραβευομένων μεταφράσεων (ἂν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μεταφραστοῦ ὑποβληθῶσι τοὐλάχιστον 80—100 στίχοι μεταφράσεως προτεινομένων ἔργων) τὴν δημοσίευσιν τῆς εἰκόνος αὐτοῦ ὡς καὶ τὴν ἀπονομὴν σχετικῶν φιλολ. βιβλίων.

Αἱ μεταφράσεις πρέπει νὰ μὴ ἀπομακρύνωνται τοῦ πρωτοτύπου, νὰ μὴ στερῶνται ἰδέας τινὸς αὐτοῦ, νὰ μὴ περιλαμβάνωσιν ἰδέαν ξένην, νὰ ἔχωσιν, ἂν ἦνε δυνατόν, τὸ αὐτὸ περίπου μέτρον καί, ὅσον ἐφικτόν, ἰσαρίθμους στίχους.

Κριταὶ τῶν διαγωνισμῶν τούτων ἀνεπηρέαστοι θὰ εἶνε εἰδικοὶ δι' ἕκαστον, γνωσθησόμενοι μετὰ τὸν διαγωνισμόν.

Ἑκάστου προβαλλομένου ἔργου ἡ μετάφρασις δέον νὰ συνοδεύεται ὑπὸ λεπτῶν ***πεντήκοντα*** διὰ νὰ καλύψῃ μέρος τῶν ἀπαιτηθησομένων δαπανῶν διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς βραβευθησομένης μεταφράσεως.

Σήμερον προκηρύσσωμεν ἔμμετρον μετάφρασιν τοῦ λυρικωτάτου καὶ θαυμασιωτάτου χορικοῦ τῆς τοῦ ***Εὐριπίδου Ἰφιγενείας ἐν Ταύροις ἀπὸ τοῦ στίχου 1089 μέχρι τοῦ στίχου 1151.*** Οἱ στίχοι εἶνε ὀλίγοι, ἡ βραβευθησομένη ὅμως μετάφρασις θὰ ἦναι δυνατὸν νὰ ἐκδοθῇ εἰς τεῦχος. Ἡ ἐπαινεθησομένη μετάφρασις θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ «Δάφνῃ» μαζὶ μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ μεταφραστοῦ καὶ τὴν ἀπονομὴν σχετικοῦ βιβλίου.

Προσέτι προκηρύσομεν ἔμμετρον μετάφρασιν τοῦ ὀκταστίχου ποιήματος τοῦ ***Ὁρατίου πρὸς τὴν Λευκονόην*** ἀπὸ τὰς «ᾠδὰς» 1ον βιβλίον, 11ον ποίημα.

Αἱ μέχρι τοῦδε ἀτελεῖς ἑλληνικαὶ τούτων μεταφράσεις εἶνε γνωσταὶ εἰς τοὺς κριτάς.

Ἡ γλῶσσα τῆς μεταφράσεως εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ μεταφραστοῦ.

Χρόνος ὑποβολῆς αὐτῶν ὁρίζεται μὴν ἀπὸ σήμερον.

Εἰς τὸ προσεχὲς προκηρύξεις διαγωνισμῶν ἐμμέτρων μεταφράσεων ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἰταλικῆς λογοτεχνίας, εἰς ἑπόμενα δὲ ἀπὸ τῆς Γερμανικῆς καὶ Ἀγγλικῆς.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ „ΔΑΦΝΗΣ"

Τὸ ἀπόγευμα τῆς προπερασμένης Πέμπτης (24 Δεκεμβρίου), ἐν μέσῳ ἐκλεκτοῦ καὶ ἀσφυκτικῶς πλημμυροῦντος τὸ Δημοτικόν μας θέατρον κόσμου, ἐδόθη ἡ προαγγελθεῖσα ὑπὸ τοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου «Δάφνη» φιλολογικὴ προσεσπερὶς μὲ θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν, ἡ ὁποία θὰ μένῃ ἀλησμόνητος εἰς ὅλους τοὺς παρευρεθέντας καὶ παρακολουθήσαντας αὐτήν.

Πολὺ πρὸ τῆς ὡρισμένης ὥρας αἱ θέσεις ὅλαι εἶχαν ἤδη καταληφθῆ, πρὸ πάντων δὲ τὰ θεωρεῖα τῆς Ἀης καὶ Βας σειρᾶς, ἴσως παραγεμισμένα ὑπὲρ τὸ δέον, ἐφάνταζον σὰν κρεμαστοὶ πολύχρωμοι καὶ μυροβόλοι κῆποι, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἤξερες τί νὰ θαυμάσῃς περισσότερο: τὰ ψεύτικα λουλούδια τῶν καπέλλων— τριαντάφυλλα χλωμὰ καὶ τριαντάφυλλα κόκκινα, μενεξέδες, ζουμπούλια, bluets—κάθε εἴδους καὶ κάθε ὀμορφιᾶς—ἢ τὰ ὁλόδροσα, φωτεινά, γοητευτικὰ προσωπάκια τῶν Ἀτθίδων παρθένων, λαμπρότερα ἀπ' ὅλα τὰ λουλούδια στὴ ζωή;

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξέδρα καὶ ἡ πλατεῖα δὲν ὑστεροῦσαν σ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα, μολονότι ἡ περισσότερες θέσεις τῆς τελευταίας εἶχαν καταληφθῆ, κατὰ διαβολικὴ σύμπτωσι βεβαίως, ἀπὸ συντροφιὲς νεαρῶν ποιητῶν ἢ λογογράφων, μεταξὺ τῶν ὁποίων μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ καὶ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς σὰν τὸν κ. Φιλαδελφέα, τὸν κ. Ξενόπουλο, τὸ Ρήγα Γκόλφη, τὸν κ. Λιβαδᾶ, τὸν.... Δόγη καὶ ἄλλους. Ἡ συνεργάτις μας Δὶς Λιλίκα Μπέτσικα στὸ βάθος προκαλοῦσε ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴ πολλῶν μὲ τὴν ὅλως ποιητικὴν ἀμφίεσί της.

Ἡ ἑορτὴ ἄρχισε στὰς 5 1)2 μὲ τὴ διάλεξι τοῦ διευθυντοῦ μας κ. ΣΠ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ περὶ «Δάφνης» τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν εἰς ἄλλην σελίδα καὶ ἐκράτησε ἕως τὰς 8 μὲ διαρκῆ χειροκροτήματα, ἐπευφημίας καὶ μπιζάρισματα.

Τὰ τραγούδια τοῦ Ν. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ —ὅλα δικά του— ***Ἡ φλογέρα τοῦ γέρω Δήμου*** (Κόκκου) ἀπαγγελία ὑπὸ Σ. ΒΑΛΛΩΣΗ, ***Τὸ Κρῖμα*** (Δροσίνη) ὑπὸ Β. ΖΗΝΩΝΟΣ, ***Τὰ ὀρφανὰ*** (Β. Οὐγκὼ) ὑπὸ Γ. ΚΟΡΤΕΣΗ, ***Οἱ κωμικοὶ μονόλογοι*** ὑπὸ Γ. ΑΛΕΞΙΟΥ καὶ αἱ ἀπομιμήσεις τῶν διαφόρων ἠθοποιῶν καὶ πολιτικῶν, ὅλα ἐπροκάλεσαν παταγώδη χειροκροτήματα καὶ πολλὰ ἐπανελήφθησαν κατ' ἐπίμονον αἴτησιν τοῦ κόσμου.

Ἀλλὰ ἡ μεγαλειτέρα ἐπιτυχία ἦτον ἐκείνη τῆς ***«Φλωρέντινῆς Τραγωδίας»***, ὅπου ὁ κ. ΒΑΛΛΩΣΗΣ, ὡς Σιμόνε, ἔπαιξε μὲ πολλὴν εὐσυνειδησία, μελετημένος καλὰ καὶ κάτοχος τοῦ ρόλου του. Εἶχε μάλιστα στιγμὲς ζηλευτῆς ὑποκρίσεως καὶ στὸ τέλος τῆς παραστάσεως ἀναγκάσθηκε ἐπανειλημμένως νὰ... ὑποκλιθῇ πρὸ τοῦ κοινοῦ.

Ὁμοίως καὶ ὁ ***«Διαβάτης»*** τοῦ Fr. Coppée, στὸν ὁποῖον ἔπαιξαν ὁ κ. Β. ΖΗΝΩΝ καὶ ἡ Δὶς ΒΕΛΜΟΥ ἀπεδόθη καὶ ἀπὸ τοὺς δύο πολὺ τεχνικὰ καὶ μὲ φυσικότητα.

Ἦταν πλέον περασμένες ἡ ὀκτὼ ποῦ ἐτελείωσε καὶ τὸ τελευταῖο μέρος τοῦ προγράμματος καὶ οἱ παριστάμενοι, κατευχαριστημένοι καὶ σχολιάζοντες εὐμενέστατα τὴν πρώτην αὐτὴν ἑορτὴν τῆς «Δάφνης», ἄρχισαν ν' ἀποχωροῦν, σκορπίζοντες συγχαρητήρια καὶ παρακλήσεις πρὸς τὸν πρόεδρον καὶ τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου διὰ νέαν τοιαύτην καὶ δεχόμενοι ἀπὸ ἕνα φύλλον τῆς «Δάφνης» εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἑορτῆς.

Κ. Δεπ.

Υ. Γ. Ἐντὸς τοῦ μηνὸς θὰ δοθῇ πιθανῶς ἡ δευτέρα φιλολογικὴ ἑορτὴ τῆς «Δάφνης» στὴν αἴθουσαν τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν.

ΣΠ. Κ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

"ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ,,

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ 2

ΙΑΤΡΟΣ.—Εἴθε, παιδί μου, νὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ ὄνειρά σου! Ἔχουν σβύσει τόσα ὄνειρα εἰς τὸν τόπο μας!... Ἀλλὰ θἄρθῃ ἡ ἡμέρα. Καὶ θἄνε καὶ γιὰ τὴν μητέρα σου μεγάλη ἀνταμοιβή γιὰ τις τόσες της θυσίες!

ΠΑΥΛΟΣ.—Τὴν καλήν μου τὴν μητεροῦλα! Πές μου, γιατρέ!... Μπορεῖ κανεὶς ἄλλος νὰ καυχηθῇ, ὅτι ἔχει τόσο καλὴ καὶ τόσο ὠμορφη μητέρα; Χθὲς κάποιος μ' ἐρώτησε, ἂν εἶνε ἀδελφή μου!

ΕΛΕΝΗ.—Μ' ἀγαπᾷς... μ' ἀγαπᾷς πολύ, παιδί μου;

ΠΑΥΛΟΣ.—Ὁρίστε ἐρώτησις!... Πάντα κοντά σου δὲν θέλω νὰ κάθεμαι; Κ' ἂν εἶχα ὡς τώρα μιὰ μεγάλη λύπη, δὲν εἶνε, ὅτι εἶχα κλεισθῆ εἰς τὴ σχολὴ καὶ βρισκόμουν μακρυά σου;

ΕΛΕΝΗ.—Εὐτυχισμένη ἡ μητέρα ποῦ ἀκούει ἀπ' τὸν γυιό της τέτοια λόγια! Τότε αἱ στερήσεις καὶ τὰ βάσανα, ποῦ ὑπέφερε γι' αὐτόν, γίνονται αὐτοῦχίας γλυκὲς ἀναμνήσεις! *(Μὲ κάποια ταραχή, φαινομένη ὡς νὰ ζητῇ θάρρος).* Ἄκουσε, Παῦλο! Σὲ λίγο θἄρθῃ ὁ κ. Κρανᾶς... Ὁ θεῖός σου... Ὁ ἀδελφός τοῦ πατέρα σου!...

ΠΑΥΛΟΣ.—Ὁ κ. Κρανᾶς... Ποτὲ ἄλλοτε δὲν τὸν εἶδα αὐτὸν τὸν κύριον...

ΕΛΕΝΗ.—Ἦταν σὲ μακρυνὸ ταξεῖδι γιὰ τὶς δουλειές του.. Θἄλθῃ σὲ λίγο! Τὸν δέχεσαι ἐδῶ: Ἐγὼ θὰ πάω μὲ τὸν γιατρὸ στὴ σάλα γιὰ νὰ δεχθῶ τοὺς φίλους μας ποῦ προσκαλέσαμε. *(Παρατηροῦσα τὸ ὡρολόγιον).* Κοντεύει ἡ ὥρα!

ΠΑΥΛΟΣ.—Καὶ γιατὶ δὲν ἔρχεται κι' αὐτὸς ἐκεῖ;

ΕΛΕΝΗ.—Θέλει νὰ σοῦ μιλήσῃ ἰδιαιτέρως.

ΠΑΥΛΟΣ.—Ἰδιαιτέρως;... Περίεργον!

ΕΛΕΝΗ.—Ὅταν τελειώστε, ἔρχεσαι καὶ μᾶς βρίσκεις!

ΣΚΗΝΗ Δ'.

—ΟΙ ΑΥΤΟΙ—ΜΑΡΙΑ—

ΜΑΡΙΑ.—Κυρία, ἦλθεν ὁ κ. Δάφνας.

ΕΛΕΝΗ, *(ὡς ἀνασκιρτῶσα).*—Ὁ κ. Δάφνας!

ΜΑΡΙΑ.—Τὸν ὡδήγησα στὴ σάλα!...

ΕΛΕΝΗ.—Καλὰ ἔκαμες! Ἔπρεπε νἄμαι κι' ἐγὼ ἐκεῖ: Εἶνε ἡ ὥρα, ποῦ ὡρίσαμε! Θἀρχίσουν νἄρχωνται καὶ οἱ ἄλλοι!... Πᾶμε, γιατρέ;

ΠΑΥΛΟΣ.—Θὰ σὲ παρακαλοῦσα, γιατρέ, νὰ μείνῃς λίγο κοντά μου!

ΙΑΤΡΟΣ.—Εὐχαρίστως...

ΕΛΕΝΗ *(φεύγουσα διὰ τῆς πρὸς τ' ἀριστερὰ θύρας),*—Σὲ περιμένω, παιδί μου!... Κύτταξε νὰ φανῇς καλὸς εἰς τὸν θεῖό σου!... *(φεύγει).*

ΣΚΗΝΗ Ε'.

—ΠΑΥΛΟΣ—ΙΑΤΡΟΣ—

ΠΑΥΛΟΣ. — Ἐννοεῖς γιατὶ σὲ κράτησα, γιατρέ μου. Θὰ ξέρῃς βέβαια σὺ τί ἔχει ἡ μητέρα μου... Μοῦ φαίνεται, ὅτι κἄτι τὴν βασανίζει!

ΙΑΤΡΟΣ. — Ἔτσι εἶνε ἡ μητέρας! Ἐκεῖ τὴν ἀπέραντη μητρικὴ στοργή, ποῦ πλημμυρεῖ εἰς τὴν καρδιά της, πάντα ὑπάρχει κἄτι ποῦ νὰ φέρῃ τὴν ἀνησυχία! Τὸ παῖν γιὰ τὴ μητέρα εἶνε μιὰ πηγὴ σκέψεων γιὰ τὸ παιδί της. Δὲν ὑπάρχει τίποτε, Παῦλο, εἰς τὸν κόσμο μεγαλήτερο, ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῆς μητέρας!

ΠΑΥΛΟΣ. — Δὲν ἠξεύρω, ἂν ὑπάρχῃ μεγαλήτερο, ἠξεύρω ὅμως ἕνα ἴσιο... τὴν ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ! Τὴν ἀγάπη, ποῦ ἔχω ἐγὼ πρὸς τὴ μητέρα μου!

ΙΑΤΡΟΣ, *(ἀνάπτων σιγάρον σκεπτικός).*—Εἰς τὸν κόσμο, παιδί μου, τὰ πάντα εἶνε πρόσδος καὶ ἐξέλιξις! Καὶ ποτέ, ποτὲ ἡ πρόσδος δὲν στρέφεται πρὸς τὰ ὀπίσω!...

ΠΑΥΛΟΣ. — Δὲν ἐννοῶ, τί θέλεις νὰ εἰπῇς!...

ΙΑΤΡΟΣ. — Τίποτε... Σκέψεις γεροντικές!...

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

—ΟΙ ΑΥΤΟΙ—ΜΑΡΙΑ—

(Εἰσέρχεται ἡ Μαρία. Ὁ ἰατρὸς βηματίζει).

ΜΑΡΙΑ. — Κύριε Παῦλο! σας ζητεῖ ἕνας κύριος, ἕνας συγγενής σας. Λέει ὅτι τὸν περιμένετε! Νὰ τὸ μπιλλιέτο του!

ΠΑΥΛΟΣ, *(ἀναγινώσκει).* — Ἀνδρέας Κρανᾶς. Καλά! Πές του νὰ ἔλθῃ. *(Ἡ Μαρία φεύγει). (Πρὸς τὸν ἰατρόν).* Ποιός ξέρει τί νὰ μὲ θέλῃ!... Προτιμοῦσα νὰ μὴν τὸν δεχθῶ!... Θὰ πήγαινα στὴ σάλα καὶ θαῦρισκα ἐκεῖ ἀνθρώπους, ποῦ χωρὶς νὰ εἶνε συγγενεῖς μου, ἔδειξαν γιὰ μένα ἐνδιαφέρον, σὰν νὰ ἤμουν παιδί τους! Ἀλήθεια, γιατρέ... Λίγοι φίλοι ὑπάρχουν στὸν κόσμο σὰν τὸ Δάφνα

ΙΑΤΡΟΣ. — Εἶνε ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους χαρακτῆρας, ποῦ πάντα μένουν πιστοὶ εἰς τὸν ἑαυτό τους!...

ΠΑΥΛΟΣ. — Τί μελαγχολικὸς ὅμως ποῦ εἶνε! Ὁμιλεῖ σπανίως καὶ φαίνεται, ὅτι ἔχει κἄποια μυστικὴ λύπη, ποῦ τὸν βασανίζει!

ΙΑΤΡΟΣ. — Ναί! μιὰ μυστική, μιὰ ἀτέλειωτη, μιὰ βαθειὰ λύπη! Γιὰ νὰ λησμονήσῃ ἐρρίχτηκε εἰς τὰ ταξεῖδια! Μὰ ἔχει ὁλοζώντανο κανεὶς ἐμπρός του, ὅ,τι θέλει νὰ ξεχάσῃ. Ἀλλὰ ἔρχεται ὁ θεῖός σου!... Φεύγω λοιπὸν γιὰ νὰ σᾶς ἀφήσω μόνους! Ἀλλὰ ἄκουσε! .. Ἀγάπα πάντα, λάτρευε τὴν μητέρα σου! *(Προχωρεῖ ὅπως ἐξέλθῃ διὰ τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ θύρας).*

ΠΑΥΛΟΣ *(σκεπτικός).* — Περίεργα λόγια!... Τί συμβαίνει λοιπὸν ἀπόψε;

ΣΚΗΝΗ Ζ'

—ΠΑΥΛΟΣ—ΜΑΛΑΜΙΔΗΣ—

(Ἐνῷ ὁ Παῦλος βυθίζεται εἰς σκέψεις, ἀποσύρεται δὲ ὁ ἰατρός, εἰσέρχεται ὁ Κρανᾶς, ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ βάθους. Εἶνε γέρων. Κάπως κυρτωμένος. Ἔχει γένεια μισόλευκα. Μάτια ποῦ λάμπουν. Ὡς φανῇ εἰς τὴν θύραν, μιὰ ἓν βῆμα, ἵσταται καὶ παρατηρεῖ. Προχωρεῖ εἶτα. Ὁ Παῦλος στρέφεται Ἀνταλλάσσουν βλέμμα. Ὁ Κρανᾶς κάμνει κίνημα, ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ. Ὁ Παῦλος ὅμως φαίνεται ψυχρός. Τοῦ τείνει ἁπλῶς τὴν χεῖρα).

ΚΡΑΝΑΣ *(μὲ πικρίαν).* — Μὲ δέχεσαι σὰν ξένο! Σὰν ἄνθρωπο ποῦ τίποτε δὲν ἔχει τὸ κοινὸ μαζύ σου! Σὰν ἄνθρωπο ποῦ σ' ἐνοχλεῖ μὲ τὴν παρουσία του!

ΠΑΥΛΟΣ. — Ὄχι! ἀπατᾶσθε! Σᾶς δέχομαι μὲ ὅλο τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη, ποῦ ὀφείλει κανεὶς στὸν ἀδελφὸ τοῦ πατέρα του! Σᾶς παρακαλῶ... μὴ μὲ παρεξηγῆτε... καθῆστε!...

ΚΡΑΝΑΣ. — Εἶμαι ἕνας ξένος γιὰ σένα! Ἴσως θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴ μὲ ἰδῇς! Ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένω!... Ἐκείνη δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ σοῦ ἐμπνεύσῃ τὸ μίσος ἐναντίον μου, ἐναντίον παντὸς συγγενοῦς τοῦ πατέρα σου!..

ΠΑΥΛΟΣ, *(ὅστις πρὸς στιγμὴν ἔχει καθήσῃ, ἀνεγείρεται ἤδη ὁρμητικός. Τραχέως).*—Δὲν θέλω νὰ ἐνοχλῶ τὰ λόγια σας αὐτά. Ἀλλά... ἀλλὰ ἐὰν ἀφοροῦν τὴν μητέρα μου, βεβαιωθῆτε, ὅτι δὲν ἐκλέξατε καλὸν ἀκροατὴν διὰ νὰ σᾶς ἀκούσῃ! Μὴ προσθέσετε οὔτε λέξιν ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ θίξῃ τὴν μητέρα μου. Θὰ εὑρισκόμην τότε εἰς τὴν θέσιν νά... *(Διακόπτεται ὡς διστάζων.* Ὁ Κρανᾶς ἀνασκιρτᾷ. *Τὸ βλέμμα ποῦ ρίπτει ὁλισθοχοῶν ἕνα βῆμα, συγκρατεῖ τὸν Παῦλον. Μεταβαίνει πλησιέστατά του. Μὲ φωνὴν πόνου).*

ΚΡΑΝΑΣ. Νὰ μὲ διώξῃς; *(λαμβάνει τὴν χεῖρά του. Ἔχει ὕφος ἀνθρώπου, ποῦ ἀγαπᾷ πολὺ καὶ εἶνε βαθειὰ συγκινημένος).* Πές μου!... Ξέρεις πῶς πέθανε ὁ πατέρας σου; Κύττα πῶς ὑποφέρω!... Μὴ μοῦ μιλᾷς ἔτσι... Παῦλο, παιδί μου! ἀπάντησέ μου... Ξέρεις πῶς πέθανε;

(Ὁ Παῦλος φαίνεται συγκινούμενος ἀπὸ τὴν φωνὴν ἐκείνην ποῦ ὑποτρέμει. Παύει νὰ εἶνε τόσον ψυχρός).

ΠΑΥΛΟΣ. Τί μοῦ θυμίζετε ἐκεῖνον, ποῦ κι' ἂν δὲν τὸν ἐγνώριζα τοῦχω στήσει ἐκκλησιὰ λατρείας στὴν καρδιά μου;

ΚΡΑΝΑΣ. *(Λαμβάνει τὸν βραχίονά του).* Ἀπάντησέ μου! σοῦ εἶπαν πῶς πέθανε;

ΠΑΥΛΟΣ. Ναί. Μιὰ νύχτα τοῦ χειμῶνα ἄκουσαν μέσα στὸ δωμάτιόν του ἕνα πυροβολισμόν! Ἔτρεξαν καὶ τὸν βρῆκαν νεκρό. Κανεὶς δὲν ξέρει τὴν αἰτία τῆς αὐτοκτονίας του! Ἀλλοίμονο... Δένε πῶς παρεφρόνησε!

ΚΡΑΝΑΣ. *(Μὲ φωνὴν ποῦ δονεῖται).* Ὄχι! Δὲν παρεφρόνησε! Ὄχι!... εἶνε φέμμα, ὅτι δὲν ξέρουν τὴν αἰτίαν τῆς αὐτοκτονίας του! Τὴν ξέρει ἡ μητέρα σου, ὅπως τὴν ξέρω κι' ἐγώ! Ἀλλὰ θέλουν νὰ κρύψουν ἀπὸ τὸ γυιό, τὸ φρικτό, τὸ αἱματηρὸ μυστικὸ τοῦ πατέρα!...

ΠΑΥΛΟΣ. Τὸ ὄφος σας μὲ φοβίζει! Τί ἐννοεῖτε; Κι' ἔχει ἡ φωνή σας κἄτι ποῦ μοῦ φαίνεται, ὅτι ἔρχεται ἀπ' τὰ βάθη ἑνὸς τάφου! Πές τε μου!... Τί ἐννοεῖτε;

ΚΡΑΝΑΣ. Ἄκουσε λοιπόν! Ἄκουσε τὸ μυστικό, ποῦ ἔρχεται, ἀλήθεια ἀπὸ τάφο προσομένο! Ἦταν ὁ πατέρας σου εὐτυχισμένος. Ἀγαποῦσε τὴ γυναῖκά του κι' ἐνόμιζε παράδεισο τὸ σπίτι του! Ἠσουν οὐ μικρὸ παιδὶ ἀκόμη... μόλις ἑνὸς ἔτους!... Ὅλα γύρω τους ἔδειχναν τὴν εὐτυχία! Μὰ δὲν ἀργοῦν νὰ φανοῦν τὰ σύννεφα! Ζηλεύει ὁ χειμῶνας καὶ γρήγορα ἔρχεται ἐκεῖ ὅπου τὰ πάντα ἀνθοῦν!

Μιὰ 'μέρα ὁ πατέρας σου εἶπε στὴ γυναῖκά του, ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀμέσως. Τὸ ὑπουργεῖο τὸν ἔστελλε γιὰ κάποια σπουδαία ὑπόθεσι στὴ Θεσσαλία! Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν μπορεῖ ποτὲ ν' ἀργοπορήσῃ Κι' ἔφυγε ὁ πατέρας σου! *(Σιγᾷ, ὡς νὰ βυθίζεται εἰς ἀναμνήσεις).*

ΠΑΥΛΟΣ. Ἔπειτα; ἔπειτα:

ΚΡΑΝΑΣ. Τὴν νύχτα, μία ἄγρια νύχτα, ποῦ θἄλεγε κανείς, ὅτι ἀπὸ κοιμητήριο ἔπερνε τὸ σύρλιασμά του ὁ βορρᾶς, ὁ ἀδελφός μου γύρισε πάλι! Εἶχαν ἀντλαλο παγερὸ στὴν ψυχή του ὁ βορρᾶς!...

ΠΑΥΛΟΣ. Γύρισε... Γιατὶ γύρισε;

ΚΡΑΝΑΣ. Γιατὶ ἦταν πλαστὸ τὸ ταξεῖδί του! Τῶκανε ἐπίτηδες γιατὶ εἶχε λάβῃ ἀνώνυμα γράμματα, ποῦ τοῦλεγαν, ὅτι ἡ γυναῖκά του τὸν ἀπατᾷ μὲ ἕνα ἀπὸ τοὺς στενωτέρους φίλους του!

ΠΑΥΛΟΣ. *(δρμητικῶς).* Παύσατε!...

ΚΡΑΝΑΣ. *(ὡς νὰ μὴν ἤκουσε).* Καὶ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα γράμματα τοῦλεγαν ἐπίσης ὅτι ἂν δῆθεν ἔφευγε καὶ γύριζε ξαφνικὰ μιὰ νύχτα, θ' ἀνεκάλυπτε ἴσως τὴν ἀλήθεια! Κι' εἶχε καὶ ἄλλας ὑποψίας...

ΠΑΥΛΟΣ.— Παύσατε!.. Παύσατε!... Δὲν θέλω ν' ἀκούσω πειά!

ΚΡΑΝΑΣ. — Ὄχι! Τὸ γυρεύει ὁ πατέρας σου! Πρέπει ν' ἀκούσῃς!

ΠΑΥΛΟΣ. — Θὰ συκοφαντῆστε τὴν μητέρα μου!

ΚΡΑΝΑΣ. — Τίποτε ἀκόμη δὲν εἶπα! Θὰ ἰδῇς, ὅτι ἐκπληρώνω ἐντολὴ τοῦ πατέρα σου! Στὴ γενεὰ τῆ δική μας πρέπει κανεὶς ν' ἀκούσῃ τὴν ἀλήθεια, ὅσο πικρὴ κι' ἂν εἶνε! Τὴν γενεά μας τὴν ἄρχισαν ἥρωες, ποῦ ἔφτασαν τοὺς παλαιούς. Γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ αἵματός των πρέπει ν' ἀκούσῃς! *(λαμβάνει τὴν χεῖρά του. Τὸν σύρει δύο βήματα πρὸς τὸ βάθος. Δείκνυει τὴν εἰκόνα).* Κύττα τους!...

ΠΑΥΛΟΣ, *(ρίπτων βλέμμα πρὸς τὰς εἰκόνας, ὡς συντετριμμένος, μὲ φωνὴν ἀσθενῆ).* — Λέγετε! *(πίπτει ἐπὶ ἀνακλίντρου. Ὁ Κρανᾶς πλησιάζει. Κλίνει πρὸς αὐτόν).*

ΚΡΑΝΑΣ.—Ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι ἦσαν συκοφαντίαι!... Ὅτι ἦσαν ψέμματα ὅλα! Ἀνέβῃ κρυφὰ ἐπάνω εἰς τὸ σπῆτι του! Κανεὶς δὲν τὸν ἀντελήφθη! Ἔφθασε μπροστὰ εἰς τὸ ἰδιαίτερο σαλονάκι τῆς γυναικός του! Καὶ σὲ λίγο... Σὲ λίγο τὸ σπῆτι ἀνεστατώνενο ἀπὸ τέσσαρας πυροβολισμούς! Ἔτρεξαν οἱ ὑπηρέται... Καὶ βρῆκαν τὸν πατέρα σου πλημμυρισμένο ε

ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

Η «ΔΑΦΝΗ»

(Ἀπηγγέλθη εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ὁμωνύμου φιλολογικοῦ συλλόγου δοθεῖσαν ἑορτὴν τὴν 24 Δεκεμβρίου 1909).

Κυρίαι καὶ Κύριοι,

Δὲν δύναμαι ν' ἀποκρύψω τὴν ἀληθῆ συγκίνησιν, ἥτις μὲ κατέχει κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, προσερχόμενον τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοσούτου ἐκλεκτοῦ καὶ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου καὶ προτιθέμενον ν' ἀναπτύξω πρὸ αὐτοῦ τὸν σκοπὸν καὶ προορισμὸν τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν καθὼς καὶ τοῦ ἐκ τούτου κατόπιν γεννηθέντος φιλολογικοῦ σωματείου.

Νέοι, πλήρεις ἐλπίδων καὶ σφρίγους, ἀτενίζομεν πρὸς εὐοίωνον μέλλον, ἀντλοῦντες τὸ πλεῖστον τῶν ἐλπίδων ἡμῶν ἐκ τῆς ἀγαθῆς ὑποδοχῆς, ἧς ἔτυχεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἡ ἐμφάνισις τῆς ἀγαπητῆς μας «Δάφνης».

Νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει καταλληλοτέρα στιγμὴ ἀπὸ τὴν παροῦσαν, ὅπως δημοσίᾳ ἐκφράσω πρὸς ἡμᾶς τοὺς παρόντας καὶ ἐν γένει πρὸς ἅπαν τὸ Ἑλληνικὸν Κοινὸν τὰς ἀπείρους ἐμοῦ τε καὶ τῶν συνεργατῶν εὐχαριστίας, ἔχων τὴν πεποίθησιν ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ ἔχω πάντοτε τὴν ὑποστήριξιν καὶ προστασίαν ἡμῶν.

Καὶ τώρα, ποῖος εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς χαρτίνης καὶ πολυχρώμου αὐτῆς ψυχῆς ἡ ὁποία κάθε Πέμπτην πετᾷ χαρμοσύνως πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος;

Νομίζω ὅτι σπανίως ὄνομα ἐξέφρασε τόσον τελείως τὸν σκοπὸν καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ πράγματος ὅσον τὸ ὡραιότερον, τὸ ἰδανικώτερον τοῦτο ὄνομα τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας,—ἡ Δάφνη!—

Καὶ τί δὲν περιέχει ἡ θεσπεσία αὐτὴ λέξις! Μοῦ φαίνεται τὴν στιγμὴν ταύτην ὅτι βλέπω τὸν λαμπρὸν θεὸν τοῦ φωτός, τρέχοντα ἐπὶ τῶν κλιτύων τοῦ Παρνασσοῦ ἢ ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Πηνειοῦ καὶ καταδιώκοντα τὴν εὔπλαστον καὶ θαλερὰν ἐκείνην νύμφην, ἡ ὁποία ὅπως διαφύγῃ τὸν καυστικὸν ἐναγκαλισμὸν τοῦ Φοίβου μεταβάλλεται εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν φυτὸν τῆς ποιήσεως καὶ τοῦ πνεύματος, τὴν ὁμώνυμον δάφνην.

Ὁμοίως καὶ ἡμεῖς, νέοι ἀπηλλαγμένοι πάσης βιωτικῆς μερίμνης καὶ σκέψεων ἰδιοτελείας, τρέχομεν ἀκάθεκτοι ὡς δρομεῖς τοῦ στίβου τοῦ εὐγενοῦς ἀγῶνος τῶν Μουσῶν καὶ ἐναμίλλως προσπαθοῦμεν νὰ δρέψωμεν τὸν δροσερὸν κλάδον τῆς Δάφνης, τῆς ἀληθοῦς δηλαδὴ δόξης καὶ εὐκλείας.

Καὶ αὐτὴ ἡ σανσκριτικὴ καταγωγὴ τῆς λέξεως Δάφνη ἐνισχύει ἡμᾶς εἰς τὸ ἔργον καὶ τὸν ἀγῶνα μας.—***Δαχάνα***, σανσκριτιστί, σημαίνει τὴν ***Ἠώ***· καὶ πράγματι, δὲν εἶναι ἠὼς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἡ ***νεότης;***

Συμφώνως πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ τίτλου τούτου ὁλόκληρος ὁ κύκλος τῆς ἡμετέρας δράσεως εἶναι τελείως καλλιτεχνικός, ποιητικὸς καὶ ἰδεώδης.

Οὔτε περὶ πολιτικῶν θ' ἀσχοληθῶμεν, οὔτε περὶ δημοσίας ἀσφαλείας, οὔτε περὶ ἐκλογικῶν συστημάτων ἢ ἀστυνομικῶν νόμων, ἀλλὰ ὅπως ὁ γλυκύλαλος τῆς Βοιωτίας Κύκνος, ὁ μέγας Πίνδαρος ἔψαλλεν, θὰ δρέψωμεν μόνον τῶν ἀνθέων ***«τὸν ἄωτον»***. Θὰ περισυλλέγωμεν δηλαδὴ καὶ θὰ ἀνθολογῶμεν ἑκάστοτε ἐκ τοῦ κήπου τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης ὅ,τι ἐκλεκτόν, ὡραῖον καὶ πνευματῶδες.

Τὸ θέατρον, ἡ ὑψίστη ἐκδήλωσις τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, θ' ἀπασχολῇ ἰδιαιτέρως τὸν ἡμέτερον σύλλογον. Διὰ μελετῶν, δι' ἀναγνωσμάτων καὶ διαλέξεων θὰ καθιστῶμεν ἐνήμερον τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν περὶ τῆς ἀπανταχοῦ ἀναπτύξεως καὶ προόδου τῆς σκηνικῆς τέχνης.

Θὰ προσπαθήσωμεν δὲ νὰ καταρτίσωμεν τμῆμα τοῦ συλλόγου μας, τὸ ὁποῖον θὰ καταστῇ οἱονεὶ φυτώριον ἀληθοῦς δραματικῆς τέχνης.

Ἀλλὰ περιττὸν νὰ σᾶς ἀπασχολήσω διὰ μακρῶν περὶ ὅλων αὐτῶν. Οὔτε ἡ στιγμή, οὔτε ὁ παραχωρηθεὶς χρόνος εἰς ἐμέ, μοῦ τὸ ἐπιτρέπουν.

Εἶμαι εὐτυχὴς μόνον σήμερον διότι ἀμέσως δύναται ἡ «Δάφνη» νὰ παράσχῃ τὰ πρῶτα δείγματα, οἱονεὶ τὰ πρωτόλεια τῆς νεανικῆς αὐτῆς δράσεως.

Ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ εἴσθε ἐπιεικεῖς· ἡ ἀρχὴ εἶνε τὸ ἥμισυ τοῦ παντός· πιστεύω σήμερον νὰ μείνετε εὐχαριστημένοι· εὔχομαι δὲ ὅπως τὸ ἐρχόμενον ἔτος ἐνθουσιασθῆτε.

Εἴθε δὲ ἡ εὐχὴ αὕτη νὰ ἐκπληρωθῇ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν παροῦσαν περίοδον τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου, ὁπότε ἄνεμος ἀνορθώσεως καὶ ἀναγεννήσεως συγκλονίζει ἐκ βάθρων ὁλόκληρον τὴν Ἑλληνικὴν φυλήν.

Εἴθε καὶ πάλιν ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Ἰλισσοῦ ν' ἀναβλαστήσῃ ἡ χλοερὰ ἐκείνη δάφνη τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ἐκ περάτων γῆς ἔσπευδον νὰ δρέψωσι καὶ στεφθῶσι δι' αὐτῆς οἱ μέγιστοι τῶν ποιητῶν, συγγραφέων ρητόρων καὶ πολιτευτῶν.

Ἀθῆναι 23)12)09.

ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Λ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

1

Ὅταν πεθάνω μὴ σφαλήσετε
Τὰ μάτια μου τὰ παγωμένα.
Θέλω νὰ ἰδῶ ποιοὶ θὰ γελάσουνε:
Καὶ ποιοὶ θὰ κλάψουνε γιὰ μένα.

Θἄρθῃ ἡ μανοῦλα μου ἡ ταλαίπωρη,
Θὰ φέρουν τὸν παππᾶ τὸ γέρο.
Θἀρθοῦν τριγύρω, ὅσοι μ' ἀγάπησαν:
Αὐτοὶ θὰ κλάψουνε τὸ ξέρω.

Καὶ θἄρθουν κι' ἄλλοι σὰν τὸ μάρμαρο·
Θὰ κλάψουν, νὰ φανοῦν πῶς κλαῖνε.
Καὶ σὺ μὲ τὰ γυαλένια μάτια σου.
Θὰ τοὺς μαντέψῃς, πεθαμένε!

Ἔρχεται ὁ θάνατος ἀλύπητα
γλυκὰ γλυκὰ νὰ μᾶς κοιμήσῃ.
Καὶ ξεσκεπάζει μὲ μιᾶς γύρω μας
Καὶ τῆς ἀγάπες καὶ τὰ μίση.

Καὶ θὰ περάσουνε, θὰ φύγουνε
Καὶ θἄρθουν κι' ἄλλοι—θἄρθουν κι' ἄλλοι.
Οὔτε τοὺς ἔννοιωσα, οὔτε μ' ἔννοιωσαν:
Στὸ χῶμα θὰ βρεθοῦμε πάλι.

Μ' ἂν ἔρθῃ, ἂν ἔρθῃ δίχως κλάμματα,
Ποῦ ἦταν γιὰ μένα Φῶς καὶ Πλάσι
Κι' ἔρθῃ σιγά, σιγὰ σὰ μάρμαρο,
Νὰ μὲ κυτάξῃ νὰ γελάσῃ.

Μ' ἂν ἔρθῃ, ἂν ἔρθῃ δίχως κλάμματα,
Σὲ μένα, στὸ φτωχὸν ἐμένα:
Ὦ! νὰ μὴ βλέπω τότε, κλεῖστε μου
Τὰ μάτια μου τὰ παγωμένα.

2

Μιὰ σιδερένια ὀξώπορτα,
Στὸ σπίτι μου εἶχα ἀπ' ὀξω.
Κάθε κακὸ καὶ πειρασμό,
Μακρυὰ μου νὰ τὸ διώξω.

Μὰ ἦταν ψηλὴ ἡ ἀγάπη σου
Καί, δίχως νὰ τὸ νοιώσω.
Ἀπ' τὸ φεγγίτη γλίστρησε
Καὶ μπῆκε μέσα ὡς τόσο!

Κι' ἔφερε πίσω τοὺς καϋμούς,
Λύπες καὶ πίκρες κ' ἔννοιες.
—Τοῦ κάκου ὅσοι κλειδώνεστε
Μὲ πόρτες σιδερένιες.

Ναπολέων Λαπαθιώτης

OSCAR WILDE

DE PROFUNDIS

3

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ Κ. ΟΥΡΑΝΗ

Λοιπὸν πρέπει θὰ μάθω πῶς νὰ εἶμαι εὐτυχής. Κάποτε τὸ ἐγνώριζα, ἢ ἐνόμιζα ὅτι τὸ ἐγνώριζα, ἐξ ἐνστίκτου. Τότε ἄνοιξις ἐβασίλευε πάντοτε εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἡ ἰδιοσυγκρασία μου ἦτο συγγενὴς μὲ τὴν χαράν. Ἐπλήρωσα τὴν ζωήν μου μέχρι τοῦ χείλους μὲ διασκεδάσεις, ὅπως κανεὶς δύναται νὰ πληρώσῃ τὸ κύπελλον μέχρι χείλους οἴνου. Τώρα πλησιάζω τὴν ζωὴν ἀπὸ μίαν ὁλοτελῶς νέαν ἄποψιν, καὶ ἁπλῶς νὰ φανταστῶ εὐτυχίαν εἶνε συνήθως δυσκολώτατον δι' ἐμέ. Ἐνθυμοῦμαι, διαρκούσης τῆς πρώτης περιόδου μου ἐν τῇ Ὀξφόρδῃ εἰς τὴν Ἀναγέννησιν τοῦ Pater's,—τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔσχε παράδοξον ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ζωῆς μου — πῶς ὁ Dante θέτει κάτω εἰς τὸ Inferno ἐκείνους οἵτινες θελληματικῶς ζῶσιν ἐν τῇ λύπῃ· καὶ μεταβαίνων εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ λυκείου καὶ στρέφων εἰς τὴν σελίδα τῆς Θείας Κωμῳδίας ὅπου κάτωθεν τῶν πενθίμων βάλτων κεῖνται ἐκεῖνοι οἵτινες ἦσαν «κατηφεῖς εἰς τὸν μυρώδη ἀέρα λέγοντες ἐσαεὶ διὰ μέσου τῶν στεναγμῶν των.

«Tristi fummo
Nell aer dloce che dal sol s'allegra»

ἐγνώριζον ὅτι ἡ ἐκκλησία κατεδίκαζε τὴν accidia, ἀλλ' ὁλόκληρος ἡ ἰδέα μοῦ ἐφαίνετο ἐντελῶς φανταστική, πρὸ παντὸς τὸ εἶδος τοῦ ἁμαρτήματος, ἐφανταζόμην δὲ ὅτι μόνον ἱερεὺς ὅστις δὲν ἐγνώριζε τίποτε περὶ τῆς ἀληθοῦς ζωῆς θὰ τὸ ἐπενόει. Οὔ-ε ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω πῶς ὁ Dante, ὅστις λέγει ὅτι «ἡ ὀδύνη μᾶς νυμφεύει ἐκ δευτέρου μὲ τὸν Θεόν», ἦτο δυνατὸν νὰ εἶνε τόσον σκληρὸς εἰς ἐκείνους οἵτινες ἐρωτεύθησαν τὴν μελαγχολίαν, ἐὰν πραγματικῶς τὸ ἔκαμον. Δὲν εἶχον τὴν ἰδέαν ὅτι κάποιαν ἡμέραν αὐ ὁ θὰ ἐγένετο εἷς ἐκ τῶν μεγίστων πειρασμῶν τῆς ζωῆς μου.

Ὅτε ἤμουν εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Wandsworth ἐπεθύμουν νὰ ἀποθάνω.

Ἦτο ὁ μόνος μου πόθος. Ὅτε μετὰ δύο μῆνας ἐν τῷ νοσοκομείῳ μετεφέρθην ἐδῶ, καὶ αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτόν μου ἡμέραν παρ' ἡμέραν νὰ ἐπανακτᾷ τὴν φυσικήν του ὑγείαν ἔγινα μανιακός. Ἀπεφάσισα νὰ αὐτοκτονήσω τὴν ἰδίαν ἡμέραν ποῦ ἐρρίφθην εἰς τὴν φυλακήν Κατόπιν ἡ ποινηρὰ αὐτὴ διάθεσις παρῆλθε, καὶ ἀτεφάσισα νὰ ζήσω, ἀλλὰ περιβαλλόμενος τὴν σκυθρωπότητα, ὅπως ὁ βασιλεὺς τὴν πορφύραν: νὰ μὴ μειδιάσω πλέον: νὰ κάμω κάθε οἰκίαν ποῦ θὰ ἐπεσκεπτόμην οἰκίαν θλίψεως: νὰ κάμω τοὺς φίλους μου νὰ περιπατοῦν ἡσύχω: εἰς τὴν θλῖψιν μὲ ἐμέ: νὰ τοὺς διδάξω ὅτι ἡ μελαγχολία εἶνε τὸ ἀληθὲς μυστικὸν τῆς ζωῆς: νὰ τοὺς παραλύσω μὲ ξενικὴν θλῖψιν: νὰ τοὺς παραμορφώσω μὲ τὸν ἰδικόν μου πόνον. Τώρα αἰσθάνομαι ἐντελῶς διαφορετικά. Βλέπω ὅτι θὰ ἦτο ἀχάριστον καὶ σκληρὸν συγχρόνως νὰ παρουσιάζω σκυθρωπὸν πρόσωπον ὅταν οἱ φίλοι μου ἔρχονται διὰ νὰ μὲ βλέπουν καὶ νὰ ἀναγκάζωνται νὰ γίνωνται ἐξ αἰτίας μου σκυθρωπότεροι αὐτοὶ διὰ νὰ δείξουν τὴν συμπάθειάν των· ἢ, ἐὰν ἐπεθύμουν νὰ τοὺς διασκεδάσω, νὰ προσκαλέσω αὐτοὺς νὰ καθήσωσι σιωπηλῶς πρὸ πικρῶν χόρτων καὶ ἐπικηδείως ψημένων κρεάτων. Πρέπει νὰ μάθω πῶς νὰ εἶμαι χαρωπὸς καὶ εὐ υχής.

Κατὰ τὰς δύο τελευταίας περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας μοῦ ἐπετράπη νὰ ἴδω τοὺς φίλους μου ἐδῶ, προσεπάθησα νὰ φανῶ ὅσον ἠδυνάμην χαρωπός, καί νὰ δείξω τὴν χαράν μου, ὡς κάποιαν ἀσήμαντον ἀνταπόδοσιν διὰ τὸν κόπον τὸν ὁποῖον ἐδοκίμασαν, διὰ νὰ ἔλθουν νὰ ἴδουν ἐμέ, καθ' ὅλον τὸ διάστημα ἀπὸ τῆς πόλεως μέχρις ἐδῶ.

Εἶνε μία ἀσήμαντος ἀνταπόδοσις, τὸ γνωρίζω, ἀλλ' εἶνε ἡ μόνη. εἶμαι βέβαιος, ἤτις τοὺς εὐχαριστεῖ περισσότερον. Εἶδον τὸν P— διὰ μίαν ὥραν κατὰ τὸ Σάββατον τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος, καὶ προσεπάθησα νὰ δώσω τὴν πλέον πιθανὴν ἔκφρασιν τῆς χαρᾶς μου, τὴν ὁποίαν ἀληθῶς ᾐσθάνθην ἐπὶ τῇ συναντήσει μας. Καὶ ὅτι. κατὰ τὰς ἀτόψεις καὶ τὰς ἰδέας τὰς ὁποίας ἐρρύθμισα ἐδῶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ποάττω ὀρθῶς κάμων οὕτω, τὸ βλέπω ἀπὸ τὸ ὅτι διὰ πρώτην φορὰν ἀτὸ τοῦ καιροῦ τῆς φυλακίσεώς μου αἰσθάνομαι ἀληθῆ ἐπιθυμίαν ὁ ἀ τὴν ζωήν

Ὑπάρχουν ἐμπρός μου τόσα διὰ νὰ κάμω ὥστε θὰ τὸ ἐθεώρουν ὡς τρομερὰν τραγῳδίαν ἐαν ἀπέθνησκον χωρὶς νὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ φέρω εἰς πέρας ὁπωσδήποτε ὀλίγα ἐξ αὐτῶν. Βλέπω νέας ἀναπτύξεις εἰς τὴν τέχνην καὶ τὴν ζωήν, κάθε μία ἐκ τῶν ὁποίων εἶνε καὶ νέος τρόπος τῆς τελειότητος. Ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω τόσὸν ὥστε νὰ δυνηθῶ νὰ ἐξερευνήσω ὅ,τι εἶνε νέος κόσμος ἐντός μου. Θέλει; νὰ μάθῃς τί εἶνε αὐτὸς ὁ νέος κόσμος; Νομίζω ὅτι δύνασαι νὰ φαντασθῇς τί εἶνε. Εἶνε ὁ κόσμος εἰς τὸν ὁποῖον ἔζων. Ὀδύνη, δηλαδή, καὶ ὅλα ὅσα διδάσκει αὐτὴ εἰς τὸν καθένα, εἶνε ὁ νέος μου κόσμος.

Ἐσυνείθιζα νὰ ζῶ ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν χαράν. Ἀπέφευγα παντὸς εἴδους ὀδύνην καὶ λύπην. Ἀμφοτέρας τὰς ἀπεστρεφόμην. Εἶχον ἀποφασίσει νὰ τὰς περιφρονῶ ἐφ' ὅσον μοῦ ἦτο δυνατόν: νὰ τὰς μεταχειρίζωμαι, δηλαδή, ὡς συνηθείας ἀτελειότητος. Δὲν ἔλχον θέσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν μου. Ἡ μήτηρ μου, ἡ ὁποία ἐγνώριζε τὴν ζωὴν ἐν συνόλῳ μοῦ ἀνέφερε τὰς γραμμὰς τοῦ Γκαῖτε — γεγραμμένας εἰς ἓν βιβλίον τὸ ὁποῖον ὁ Carlyle τῆς εἶχε δώσει, καὶ μεταφρασμένας ὑτ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου νομίζω:

»Who never ate his bread in sorrow,
Who never spent the midnight hours
Weeping and waiting for the morrow
He knows you not, ye heavenly powers».

Ἦσαν αἱ γραμμαὶ τὰς ὁποίας ἡ εὐγενὴς ἐκείνη Βασίλισσα τῆς Πρωσσίας, τὴν ὁποίαν ὁ Ναπολέων μετεχειρίσθη μὲ βάναυσον κτηνωδίαν, συνείθιζε νὰ ἀναφέρῃ κατὰ τὴν ταπεινωσίν της καὶ τὴν ἐξορίαν· ἦσαν αἱ γραμμαὶ τὰς ὁποίας ἡ μήτηρ μου ἀνέφερε κατὰ τὰς στενοχωρίας τῆς γεροντικῆς ζωῆς της. Ἠρνούμην καθ' ὁλοκληρίαν νὰ παραδεχθῶ τὴν μεγάλην ἀλήθειαν, ἥτις ἐκρύπτετο ὑπὸ τὰς γραμμὰς ἐκείνας. Δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν ἐννοήσω. Ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα πῶς συνείθιζον νὰ τῆς λέγω ὅτι δὲν ἐπεθύμουν νὰ φάγω τὸν ἄρτον μου εἰς τὴν λύπην, ἢ νὰ καθήσω καμμίαν νύκτα κλαίων καὶ ἀναμένων πικροτέραν αὐγήν.

Δὲν εἶχα τὴν ἰδέαν, ὅτι ἦτο ἓν τῶν κυριωτέρων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα αἱ Μοῖραι εἶχαν ἀποθηκεύσει δι' ἐμέ: ὅτι ἐπὶ ἓν ὁλόκληρον ἔτος τῆς ζωῆς μου, τῇ ἀληθείᾳ, δὲν θὰ εἶχα νὰ κάμω καὶ ἄλλο. Ἀλλ' οὕτω ἡ μερίς μου διεμοιράσθη εἰς ἐμέ· καὶ διαρκούντων τῶν ὀλίγων τελευταίων μηνῶν ἠδυνήθην, μετὰ τρομερούς ἀγῶνας καὶ δυσκολίας, νὰ ἐννοήσω ὀλίγα ἀπὸ τὰ μαθήματα, ἅτινα κρύπτονται εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πόνου. Ἱεροκήρυκες καὶ ἀστοί, οἱ ὁποῖοι μεταχειρίζονται φράσεις ἀσόφους κάποτε ὁμιλοῦν περὶ τῆς ὀδύνης ὡς μυστηρίου. Πραγματικῶς εἶνε ἀποκάλυψις. Διακρίνει κανεὶς πράγματα, τὰ ὁποῖα ἄλλος πρὶν δὲν τὰ διέκρινε ποτέ. Πλησιάζει τις τὸ ὅλον τῆς ἱστορίας ἀπὸ διάφορον ἀρχήν. Ὅ,τι τις ἠσθάνθη ἀμυδρῶς, ἐξ ἐνστίκτου, διὰ τὴν τέχνην, εἶνε διανοητικῶς κατανενοημένον μὲ τελείαν διαύγειαν ὁράματος καὶ μὲ μεγάλην ἔντασιν ἀντιλήψεως.

Βλέπω τώρα, ὅτι ἡ θλίψις, οὖσα τὸ μέγιστον ἠθικὸν πάθημα ποῦ τυγχάνει εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶνε ἀμέσως ὁ τύπος καὶ ἡ δοκιμασία ὅλης τῆς μεγάλης τέχνης. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ καλλιτέχνης πάντοτε ἀναζητεῖ, εἶνε ὁ τρόπος τῆς ὑπάρξεως, εἰς τὸν ὁποῖον ψυχὴ καὶ σῶμα εἶνε ἓν καὶ ἀόρατον: εἰς τὸν ὁποῖον τὸ ἐξωτερικὸν εἶνε ἐκφραστικὸν τοῦ ἐσωτερικοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ σχῆμα ἀποκαλύπτεται. Τοιοῦτοι τρόποι ὑπάρξεως εἶνε ὀλίγοι: ἡ νεότης καὶ αἱ τέχναι ἀπησχολημέναι μὲ τὴν νεόητα δύναται νὰ μᾶς χρησιμεύουν ὡς πρότυπον εἰς κάθε στιγμὴν: εἰς ἄλλην δυνάμεθα νὰ σκεφθῶμεν ὅτι εἰς τὴν λεπτολογίαν καὶ εὐαισθησίαν τῆς ἐντυπώσεως, εἰς τὴν ἐμπνευσίν της περὶ πνεύματος κατοικοῦντος εἰς ἐξωτερικὰ πράγματα καὶ κάμνοντος τὸν ἰματισμόν του ὅμοιον μὲ τὸν τῆς γῆς καὶ τοῦ ἀέρος, τῆς ὁμίχλης καὶ τῆς πόλεως, εἰς τὴν νοσηρὰν συμπάθειαν τῶν χαρακτήρων της, τῶν τόνων, τῶν χρωμάτων, ἡ νεωτέρα τοπιογραφικὴ τέχνη μᾶς δίδει νὰ ἐννοήσωμεν ζωγραφικῶς ὅ,τι εἴχεν ἐνοηθῇ εἰς τοιαύτην πλαστικὴν τελειότητα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Ἡ Μουσική, εἰς τὴν ὁποίαν ὅλον τὸ θέμα εἶνε ἀπερροφημένον εἰς τὴν ἔκφρασιν καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ χωρισθῇ αὐτῆς, εἶνε ἓν πολυσύνθετον παράδειγμα, καὶ ἓν ἄνθος ἢ ἓν παιδίον, ἓν ἁπλοῦν παράδειγμα, τῶν ὅσων ἐννοῶ· ἀλλ' ἡ θλῖψις εἶνε ὁ τελευταῖος τύπος καὶ διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν τέχνην.

(Ἀκολουθεῖ)

Σ. Μ. «Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔφαγε στὴ λύπη τὸ ψωμί,
καὶ δὲν ἐπέρασε ποτὲς τῆς μεσονύχτιες ὧρες
μὲ τοὺς καϋμοὺς, προσμένωντας νὰ ἔλθῃ τὸ πρωΐ —
Δυνάμεις, δὲν σᾶς γνώρισε, ἀπ' τῆς οὐράνιες χῶρες».

ΣΑΤΥΡΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ

I

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΣΤΟΝ ΥΠΝΟ ΤΟΥ

Νὰ ἕνας μεγάλος ποιητής· ἄγ, πῶς γλυκογελάει στὸν ὕπνο του ὁ δύστυχος! σιγὰ μὴ τὸν ξυπνήσετε· μὴ στῆς πραγματικότητος τὸ χάος τὸν κρημνίσετε· μονάχα τώρ' αὐτὸς γελᾶ· βλέπει πῶς δὲν πεινάει.

30)3)08.

III

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

(Μονολογεῖ)

«Χειμῶνας ἐμπῆκε καὶ τὰ δυὸ ἀγαπητὰ σανίδια, ποῦ ἐπάνω σὲ δυὸ στρίποδα τὰ εἶχα γιὰ κρεββάτι, ἀρχίσαν τὰ προπέρσυνα τραγούδια τους τὰ ἴδια, κεἰ μὲ αὐτὴ τὴ μουσικὴ ἄχ! δὲν σφαλάω μάτι.

»Τὸ κελοκαῖρι ἔπεφτα ὁ μαῦρος στρωματσάδα κι' ἔτσι τὰ οἰκονόμαγα νὰ τἄχω τὸ χειμῶνα, κι' ἐξεσυνείθισα ὁ φτωχὸς σ' αὐτὴ τὴ σερενάδα, μὰ δὲν ξεχνοῦν ὅμως αὐτὰ τὴν κλαφερὴ τριζόνα.

»Καὶ κλαίουν τὰ κακόμοιρα, μ' ἀφοῦ δὲν ἔχω βάρος οὔτε τῆς τσέπες φουσκωτές, οὔτε κοιλιὰ γεμάτη, θὰ τὰ βαρύνῃ τὸ σκουτί, ποῦ ἕνας καλὸς κουμπάρος μοῦδωσε καὶ σκεπάζομαι κι' ὀρθὸς κατὶ κρεββάτι».

13)1)07

IV

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Διάλογος μ' ἕνα ΜΟΝΟΔΡΑΧΜΟ

— Ποῦ εἶν' ἕνα Μονόδραχμο νὰ 'δῶ πῶς εἶνε;

(Κι' ἕνας μπακάλης:) – Νά 'το.

—«Ἄ, ἄ! καλῶς το τῶμορφο τὸ γλυκομυρωδάτο,
τὸ θεῖο, τὸ ὑπέρλαμπρο, τὸ πολυζηλεμμένο,
ποῦ ἀπό τὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ θὰ εἶν' Αὐτὸ κλεμμένο.
. . . . . .

»Ἀλλὰ θὰ 'πῶ τὸ κρίμα μου, ποῦ ἔκαμα γιὰ Σένα·
μ' ἀνατριχίλα Σὲ θωρῶ, μὲ μάτια βουρκωμένα·
ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς Σὺ κἄτι μεγάλο ἤξουν
ποῦ μόλις δυὸ θἀ' μπόραγαν καλὰ νὰ Σὲ κρατήσουν.

»Σὲ εἶχ' ἡ φαντασία μου ἰδανικὸ μεγάλο,
μὰ τώρα βλέπω πῶς' μπορῶ στὴν τσέπη νὰ Σὲ βάλω».

—Βρέ, τί μᾶς λές, κὺρ ποιητή; Ἐγὼ μαζί μ' ἐσένα!
Κόνισμα κορνιζώνεται μὲ ξύλα σπιμένα;

2,9)07.

..... ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

— Σήμερον ἑορτὴν τῶν Φώτων δὲν ἑορτάζουσιν, οὔτε δέχονται ἐπισκέψεις τὰ Ἀνάκτορα (διότι ἡ πυροκαϊὰ των κατεοβέσθη), τὸ Πανεπιστήμιον, ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη, ἡ Βουλὴ (ἡ ὁποία μάλιστα εἶνε πάρα πολὺ σκοτισμένη) καὶ αἱ χύνουσαι φῶτα εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες.

— Δέχονται ἐπισκέψεις ὁ κ. Γρ. Ξενόπουλος διὰ τὴν Φωτειεινήν του... Σάντρη καὶ ὁ στρατιωτικὸς ἰατρὸς . . . ψυχῶν καὶ πνευμάτων κ. Φωκίων Πανᾶς ποιητής, ἐκ τοῦ συστάδην πολεμῶν κατὰ τῆς Ποιήσεως, Αἰσθητικῆς, τῶν Μαλλιαρῶν καὶ τῶν Γυναικῶν, προτιμῶν κτλ.

— Προσέτι μᾶς ἐδήλωσεν ὁ «Παρνασσὸς» ὅτι τὴν ἑορτὴν τῶν Φώτων θὰ ἦνε σκοτεινός, χάρις εἰς τὰ πολύπλοκα καὶ πολυμερῆ φῶτα τοῦ προτεθεισινοῦ χοροῦ του. Ἀλλ' εἰς ἀντιστάθμισιν ἑορτάζει μία Justige Witwe ἡ ὁποία δὲν εὑρίσκεται εἰς σκότος καθόλου τώρα ποῦ ἀπέθανεν, ἄχ, ἄχ, ὁ μακαρίτης καὶ τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ περιπαιταὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου σέβονται καί...

Ὁ ἀδιόρθωτος

Ἡ καλλιτέχνις
Δνὶς **ΤΑΤΙΑΝΗ ΒΕΛΜΟΥ**
ἥτις εὐγενῶς προσφερθεῖσα ἔλαβε μέρος εἰς τὸν «Διαβάτην» καὶ τὴν «Φλωρεντινὴν Τραγωδίαν».

ΝΕΩΤΕΡΑ ΚΑΙ ΒΕΛΤΙΩΜΕΝΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΦΤΩΧΟΣ ΛΑΖΑΡΟΣ

Στὸν καναπέ του τὸν ζεστὸν πάντοτε ξαπλωμένος,
σὲ μαξιλάρια μαλακὰ καλὰ χουζουρεμένος,
Χωρὶς ποτὲ νὰ σκέπτεται παρὰ τὸ τί θὰ φάῃ,
σὲ ποῖο γλέντι, ποιὸ χορό, ποιὸ θέατρο θὰ πάῃ,
Κάθετ' ὁ πλούσιος ξένιαστος, τὸν ναργιλέ του πίνει,
μὰ γιὰ τὸν ξένο τὸν φτωχό, οὔτε λεφτὸ δὲν δίνει.

Μέσα σὲ ὅλους τοὺς φτωχούς, ὁ πιὸ δυστυχισμένος
ἦτανε ἕνας Λάζαρος, ποὺ 'ρχονταν ὁ καϋμένος,
Καὶ δο' ἀπὸ τοῦ πλούσιου περίσσευαν στὸ πιάτο
τὰ μάζευε προσεκτικὰ κ' ὕστερα, μὰ καὶ κάτω.
Ὅμως ὁ πλούσιος οὔτε αὐτὸν γύρεψε νὰ κυττάξῃ.
Ἡ μόνη του ἔννοια ἦταν πῶς, ξένον ταραὰν ἀρπάξῃ.

Μιὰ νύχτα ποὺ σκεπτόνταν ὁ πλούσιος ποῦ νὰ πάῃ,
ἄγγελος ἔρχεται τρανός, τὴν πόρτα του κτυπάει.
— Ἄκου, τοῦ λέει, ἀφρόντιστε, ἀπόψε θὰ πεθάνῃς.
Ὅσα ὡς τώρα μάζευες, τώρα τί θὰ τὰ κάνῃς;

Μόλις τ' ἀκούει ὁ πλούσιος, εἰς τὴν στιγμὴ σαλτάρει
καὶ πρὶν τελειώσει ὁ ἄγγελος, βρίσκεται στὸ ποδάρι.
Νυμένος εἶνε στὸ λεπτό, τὸ φράκο του ἀρπάζει
κ' ἔλη τὴν περιουσία του στὴν τσέπη του τὴν βάζει.
Μπαίνει στὸ αὐτοκίνητο τὸ ἀπ' ὅλα πιὸ μεγάλο
καὶ βρίσκεται σὲ μιὰ στιγμὴ στὸν πιὸ σπουδαῖο μπάλο.

Μέσα στὸ γλέντι ρίχνεται, κ' ὡς τὸ πρωὶ χορεύει,
ἔλη τὴν περιουσία του κερνῶντας τὴν ξοδεύει.
Σαμπάνιες ἄδειαζαν βροχή, σὰν χείμαρρος ἡ μπύρες,
καὶ στὰ τραπέζια ποταμὸς κυλοῦσανε ἡ λίρες.

Ὡς τὴν αὐγὴ δὲν τοῦμενεν οὔτε μιὰ πεντάρα,
ὁπόταν, νὰ ὁ Χάροντας—φοβέρα καὶ τρομάρα.
Τὸν πλησιάζει σιγανά, μαῦρα κουκουλωμένος,
καὶ κεῖνος: —Τώρα πάρε με. Πάω εὐχαριστημένος.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, μαζὶ μέσα στὴν πόλι
δυὸ πεθαμένους κήδευαν, ποῦ τοὺς γνωρίζαν ὅλοι.
Τὸν πλούσιο καὶ τὸν Λάζαρο—τί σύμπτωσις, τί κρῖμα...
καὶ τοὺς ἐθάψανε μαζί, μέσα στὸ ἴδιο μνῆμα.

ΑΝ-ΒΟ.

ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΤΟ 1909

Γύρω καμπάναις καὶ βροχή...Τοῦ χρόνου ἡ φευγάλα
Σὲ θόρυβο καὶ δάκρυα στὸν κόσμον ἀντηχεῖ...
Τὰ δάκρυα γιὰ τὰ παλιά, ὁ θόρυβος γιὰ τἄλλα
Κηδεύουνε τὸν χρόνο μας... Καμπάναις καὶ βροχή!

Γύρω καμπάναις καὶ βροχή...Σὰν ὄνειρο δὲ μοιάζει;
Ὁ κόσμος μας μέσα σ'αὐτὸ ξυπνάει, ἀνησυχεῖ...
Τὸ νέο τὸ φῶς μὲ καμπαναιὰς στὸν ὕπνο τὸν ξυπνάζει...
Κι' αὐτὸς ἀνασηκώνεται μὲ δάκρυα, σὰν βροχή!

Ἀναγαλλιάζει καὶ μιὰ ἀκτίς, ποιὸς ξέρει ποῦ βγαλμένη!
Ὅσο ἔρχεταί του πειὸ σιμὰ καὶ γίνεται πειὸ ὀχρή,
Στὰ δάκρυά του πνίγεται καὶ σβνέται καὶ σβυομένη
Ἀπὸ τοῦ κόσμου τὴν ματιὰ ξεχύνει τὴ βροχή!

Μαζῆ μ' αὐτὴν στὸ στῆθός του — τοῦ κόσμου—μιὰ καμπάνα
Χτυπάει πολὺ πειὸ γλήγορα... Χτυπάει μὲ προσοχή.
Μὰ μόλις σβύστηκε ἡ ἀκτίς, σωπαίνει κι' ἡ καμπάνα.
Καὶ τότε μόνο ἀκούγεται μονότονη ἡ βροχή!

31 Δεκρίου 1909.—(Ἔξω βρέχει...)

Λ. ΜΑΚΚΑΣ

"ΣΤΟ ΒΟΥΡΚΟ"

ΟΙΚΟΓΕΝ. ΔΡΑΜΑ ΣΕ 3 ΠΡΑΞΕΙΣ Κ. ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

«Ὁ Γεώργιος Λώρης, ἄσωτος καὶ ἐκφυλισμένος τύπος ἀριστοκράτου, ποῦ ἔφαγε μέσα σὲ τρία χρόνια ὅλη τὴν προῖκα τῆς γυναίκας του Μυρτώς κ' ἔφτασε ὡς καὶ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ πεθεροῦ του νὰ πλαστογραφήσῃ καὶ νὰ τὴν προσξοφλήσῃ στὸ Κρεντὶ Λυονναὶ τοῦ Παρισιοῦ γιὰ νὰ καλύψῃ τὸ τελειωτικὸ ξεπέταμα ποῦ ἔπαθε στὴ Μπόρσα (γιατὶ ἦταν καὶ χαρτοπαίκτης), τὸ μόνο μέσο σωτηρίας, στὸ ὁποῖον ἀποβλέπει γιὰ τὴν ἐπερχομένη λῆξι τῆς συναλλαγματικῆς—ποῦ ἂν δὲν προλάβῃ θὰ τοῦ ξεσπάσῃ τὸ σκάνδαλο καὶ τὴν ἀτιμία—ὤ ἡ ἀτιμία!—εἶνε ἡ ὑπογραφὴ τῆς συμβάσεως μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ Γάλλων κεφαλαιούχων, γιὰ τὴν ἕνωσι τῶν Ἀνατολικῶν σιδηροδρόμων, τῶν ὁποίων ἀντιπρόσωπος εἶνε ἕνας Ρετοὺρ, σαχλὸ γεροντοπαλήκαρο, ποῦ ἔχει ξετρελλαθῆ μὲ τὴ γυναῖκά του, τὴ Μυρτώ, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποῦ τὴν εἶδε.

Ἀλλὰ ὁ Ρετοὺρ αὐτὸς τοῦ χαλάει ὅλα τὰ σχέδια, γιατὶ δὲν ἐννοεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ ὑπογράψῃ τὴ σύμβασι γιὰ κάτι μικροδιαφορὲς ἀσήμαντες μιᾶς παραγράφου καὶ ἑτοιμάζεται μάλιστα νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπως τοῦ εἶπε,ἀφοῦ ἄλλως τε δὲν κατορθώθηκε νὰ ἐπέλθῃ συνεννόησις σ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς συμβάσεως—ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὅμως αὐτὸς ὁ Λώρης, πρόκειται νὰ κερδίσῃ 300 χιλ. φρ. ὡς μεσιτεία, ποῦ θὰ τοῦ ἀρκοῦσαν νὰ διορθώσῃ ὅλες του τῆς δουλειές καὶ νὰ ζήσῃ ἥσυχα πειά—καὶ σκαρφίζεται τότε νὰ μεταχειρισθῆ ὡς μέσον ἐξαναγκασμοῦ γιὰ τὴν ὑπογραφὴ, τὴ Μυρτὼ του ἡ ὁποία νὰ παίξῃ ἕνα εἶδος φάρσας, κωμῳδίας στὸ Ρετοὺρ, ὅτι δέχεται δῆθεν τῆς ἐρωτικές του ἐκδηλώσεις....

Ἀλλὰ ἡ Μυρτὼ δὲν δέχεται μὲ κανένα τρόπο νὰ παίξῃ αὐτὸ τὸ ἄτιμο πρόσωπο, φωνάζει, κλαίει, παρακαλεῖ καὶ τέλος φαίνεται ὅτι ὁ Λώρης ἀναγνωρίζει τὸ σφάλμα του.

Ἀλλ' αὐτὸς ἀπ' ἐναντίας συλλαβαίνει σατανικὸ σχέδιο. Γνωρίζοντας ἀπὸ πρίν ὅτι ἔχει ὑπνωτιστικὴ δύναμι ἀπάνω στὴ γυναῖκά του καὶ μπορεῖ νὰ τῆς ὑποβάλλῃ μὲ αὐτὸ τὸ μέσο ὅλες του τὴς θελήσεις—ὅπως καὶ ἄλλοτε τὸ εἶχε κάμει—τὴν ὑπνωτίζει καὶ τὴ διατάζει νὰ κατορθώσῃ μὲ κάθε θυσία νὰ πείσῃ τὸ Ρετοὺρ νὰ μὴ φύγῃ ἀπόψε καὶ νὰ ὑπογράψῃ τὴ σύμβασι σὲ λίγο ποῦ θἄρθῃ νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσῃ, κυρίως αὐτήν. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ πράγματα συμβαίνουν, κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς του, ἀφοῦ προηγουμένως ἡ Μυρτώ, ἀτυνειδήτως, γίνεται θῦμα τῶν ἀτίμων σχεδίων του καὶ τῶν αἰσχρῶν πόθων τοῦ γέρω Ρετοὺρ.

Στὴν τελευταία πρᾶξι, στὸ τραπέζι ποῦ παραθέτει ὁ Λώρης γιὰ τὴν ὑπογραφὴ τῆς συμβάσεως, στὸ ὁποῖον εἶνε καλεσμένος κι' ὁ Ρετοὺρ, ἀπὸ μίαν ἀλλαγκρισία τοῦ τελευταίου, ποῦ θέλησε ν' ἀγκαλιάσῃ τὴ Μυρτὼ καὶ ν' ἀστειευτῆ μαζί της, ὅταν τὴ βρίσκῃ μόνη της νὰ συλλογίζεται—πῶς εἶχε περάσει τὸ χθεσινό της ἀπόγευμα, ποῦ δὲν θυμᾶται τίποτα, τίποτα,—ἀπὸ τῆς ἐξηγήσεις ποῦ τῆς δίνει στῆς ἀγανακτισμένες παρατηρήσεις της κι' ἀπὸ ἕνα μενταγιὸν (ποῦ ποτὲ δὲν τό εἶχε βγάλει ἀπ' τὸ λαιμό της) καὶ τῆς τό ἐπιστρέφει ὁ Ρετοὺρ μαντεύει τὴ φρικτὴν ἀλήθεια

Ὅμως ἀκόμη δὲ θέλει νὰ τὸ πιστέψῃ. Τρελλὴ σχεδόν, ξεφρενιασμένη, ἀφοῦ διώχνει πρῶτα τὸν πρόστυχο αὐτὸ κτηνάνθρωπο, φωνάζει τὸ Λώρη καὶ γυρεύει νὰ μάθῃ ἀπ' αὐτόν, τὸν παρακαλεῖ, τοῦ ζητάει νὰ τῆς πῇ πῶς εἶνε ψέματα, ὅσα τῆς εἶπε ὁ Ρετοὺρ, νὰ τὴν ὑπερασπιστῆ ἐναντίον στῆς ἐξευτελιστικὲς συκοφαντίες του (ὅπως θέλῃ νὰ τῆς πιστέψῃ), κι' ἐκεῖνος, τελείως μεθυσμένος κι' ἐξακολουθῶν νὰ πίνῃ ἀκατάπαυτα σαμπάνια, τῆς μαρτυρεῖ ἀσυνειδήτως τὴν ἀλήθεια καθὼς καὶ τῆς προηγούμενες ἀτιμίες του, ὁπόταν ἀπελπισμένη, συντριμμένη τελείως ἀπὸ τὴ διάψευσι τῶν ὀνείρων της, μέσα στὰ ὁποῖα ζοῦσε τόσα χρόνια, φρικιασμένη ἀπὸ τὴ συναίσθησι τοῦ βούρκου, μέσα στὸν ὁποῖον τὴν εἶχανε βουτήξει, παίρνει ἕνα πρόχειρο πιστόλι καὶ σκοτώνει τὸν ἄντρα της.»

Ἐδῶ τελειώνει τὸ ἔργο.

Ὅπως βλέπετε ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἁπλῆ καὶ ἀπὸ τῆς πειὸ συνεθισμένες μέσα στὴ ζωή.

Στὰ χέρια, βέβαια, ἑνὸς καλοῦ τεχνίτη μποροῦσε νὰ πάρῃ τὴ μορφὴ ἀριστουργήματος, γιατί, ὅπως λέει ὁ Ὄσκαρ Οὐάϊλδ, καὶ «τὸ χρῶμα ἑνὸς λουλουδιοῦ μπορεῖ νὰ γείνῃ θέμα μιᾶς τραγῳδίας».

Ὁ κ. Λαδόπουλος ὅμως δὲν ἐφάνηκε καλὸς τεχνίτης, οὔτε κἀν ἁπλὸς τεχνίτης μὲ γνῶσι τῶν δραματικῶν κανόνων καὶ τῆς σκηνῆς· ἀλλοιῶς θὰ πρόσεχε περισσότερο στὸ δέσιμο καὶ στὸ ξετύλιγμα τοῦ ἔργου του, θ' ἄρπαζε τὰ σημαντικὰ σημεῖα, δὲ θ' ἀναγκαζόνταν νὰ ξαπέσῃ σὲ σαχλοὺς διαλόγους, κουραστικούς, μονότονους κι' ἄσχετους ὁλότελα μὲ τὸ ἔργο, ὅπως ἐκεῖ ποῦ μιλάει γιὰ τὰ διπλωματικὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς, γιὰ τὸν ὕπνο τῶν βουλευτῶν, γιὰ τὰ κόρτε τῶν ἀντρῶν στῆς χῆρες, γιὰ τὸ πέρασμα τοῦ ὑπνωτιστὴ Λεμπλάν, γιὰ τῆς ὠφέλειες ποῦ θὰ φέρῃ τὸ συντόμευμα τοῦ ταξειδιοῦ στῆς Ἰνδίες κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα ἀερολογήματα ποῦ ταιριάζουν σ' ἐπιθεωρήσεις κι' ὄχι σὲ δράματα. Δὲν θὰ μεταχειριζόταν τὸν ὑπνωτισμὸ στὸ σημαντικώτερο μέρος, ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ δείξῃ ὅλη του τὴν τεχνικὴ δύναμι, ἂν τὸ ἄρπαζε στὰ χέρια του, ὅπως ἔπρεπε.

Δὲν θὰ μᾶς ἄφηνε ἀψυχολόγητα ὁλότελα τὰ πρόσωπα τοῦ Βαλῆ καὶ τῆς Σοφίας Μέκου, ἀκόμα καὶ τῆς Μυρτῶς, στῆς περισσότερες στιγμές, οὔτε θὰ τοὺς μπαινόβγαζε, κατὰ τὴν ὄρεξι του, χωρὶς λόγο, χωρὶς ἀνάγκη, προερχόμενη ἀμέσως ἀπο τὸ φυσικὸ ξετύλιγμα τοῦ ἔργου, παρὰ μόνο γιὰ σκηνικὴν οἰκονομίαν κι' ἀπάνω στὴν ὥρα ποῦ πάντα γίνεται λόγος γι' αὐτούς—τί σύμπτωσις ἀλήθεια!

Ἂς ἀφήσουμε δὰ τὴν κουραστικὴ, τὴ μονότονη πρώτη πρᾶξι μὲ τῆς ἀδιάκοπες ὁμιλίες γιὰ τὴ σύμβασι καὶ μὲ κεῖνο τὸ ἄτεχνο κόλπο τοῦ Ἱστορήματος ἀπὸ τὸν ἴδιο Λώρη στὸ φίλο του Βαλῆ τῆς ἔκφυλης ζωῆς του καὶ τῶν ἀτιμιῶν του... Ἂς ἀφήσουμε τὸ οὐρανοκατέβατο μπιστόλι...

Ἀλλ' ἂν ζητήσῃ κανεὶς νὰ ξενυχιάσῃ λεπτομερῶς ὅλες τῆς πράξεις δὲ θὰ βρῇ παρὰ ἀρνητικὰ στοιχεῖα στὸ τεχνικὸ μέρος ὅλου τοῦ ἔργου.

Καὶ μ' ὅλα αὐτὰ ὅμως τὸ «Στὸ βοῦρκο» εἶνε πολὺ καλλίτερο ἀπὸ τῆ «Χαμένη εὐτυχία» τοῦ ἴδιου κι' ἀπὸ τὴν «Ἠχὼ τῆς Λίμνης» γιατὶ ἔχει δυνατὴ παρατήρησι. καὶ μερικὲς δραματικὲς σκηνὲς καλές. Γιατί νὰ μὴν εἶταν περισσότερο προσεκτικὸς ὁ συγγραφεὺς του καὶ λιγώτερο βιαστικὸς νὰ τ' ἀνεβάσῃ στὴ σκηνή;

Κ. ΔΕΠΑΣΤΑΣ

ΤΟ ΔΩΡΟ

Μῶχεις δώσῃ τόσα δῶρα
Τὴν τρελλὴ Πρωτοχρονιὰ
Καὶ τὸ δῶρο ποῦ γυρεύω
Μοῦ τ' ἀρνεῖσαι μ' ἀσπλαχνιά;

—Καὶ τὸ δῶρο ποῦ γυρεύεις
Δὲ σ' τἀρνιέμαι μ' ἀσπλαχνιὰ
Μὰ περάσανε τὰ δῶρα,
Σ' ἄλλη πλειὰ Πρωτοχρονιὰ.

—Τί πειράζει μαργιολή μου,
Σκύψε δός μου δυὸ φιλιὰ
Καὶ γιορτάζουμε καὶ πάλι
Τὴν τρελλὴ Πρωτοχρονιά.

Γ. Α. ΑΣΗΜΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ „ΚΑΡΔΙΟΧΤΥΠΙΑ"

ΚΡΥΦΟΣ ΠΟΝΟΣ

Βλέπεις τὴ θάλασσα ἐκεῖ πῶς ἡσυχάζει;
σὰ νὰ κοιμᾶται... ἄνεμος δὲν τὴν ταράζει...
κι' ὅμως... βαθειὰ τῆς ἄνεμος τρανὸς μεγάλος,
τὴν δέρνουνε κάθε στιγμὴ μ' ὁρμὴ μεγάλη...

Βλέπεις τὸ δέντρο πράσινο καὶ φουντωμένο;
τὸ βλέπεις καὶ θαρρεῖς πῶς εἶν' εὐτυχισμένο...
κι' ὅμως... στὴ δόλια ρίζα του ἀγριο φωλιάζει
σαράκι, καὶ κάθε στιγμὴ —ἄχ—τὸ σπαράζει...

Βλέπεις κι' ἐμέ; σὰν μὲ κυττᾷς ἔτσι, λὲς ἔχω
χαρά, καὶ μέσα σ' εὐτυχιὰ οὐράνια πλέχω,
κι' ὅμως.. βαθειὰ μέσ' τὴν καρδιὰ πικρὸς φωλιάζει
ὁ πόνος καὶ κάθε στιγμὴ—ἄχ—μὲ σπαράζει...

Ἄργος 1909 *Σπῦρος Α. Παναγιωτόπουλο*

ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΜΑΣ

Κατόπιν τῆς εὐσυνειδήτου λογοτεχνικῆς ἐργασίας, τὴν ὁποίαν ἐκάμαμεν μέχρι σήμερον—πρὸς τὴν ὁποίαν ὅμως ἀτυχῶς δὲν ἐδόθη ἡ ἀρμόζουσα ὑποστήριξις—καὶ ἀποβλέποντες ἤδη πρὸς φιλολογικωτέραν τροπὴν τοῦ φύλλου, νομίζομεν ὅτι ἔχομεν τὸ δικαίωμα ν' ἀποτείνωμεν πρὸς ὅλους τοὺς φίλους τὴν θερμὴν παράκλησιν, ὅπως ἐ τείνουν τὰς προσπαθείας των πρὸς εὐρυτέραν διάδοσιν τῆς «ΔΑΦΝΗΣ», καθόσον τὰ ἐκ τῆς πωλήσεως καὶ ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε συνδρομῶν ἔσοδά της δὲν ἀντιποκρίνονται εἰς τὰ ὑπέρογκα ἔξοδα τῆς καλλιτεχνικῆς ἐκδόσεώς της.

Κάθε ἕνας ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀγοραστὰς τοῦ φύλλου ἂν ἕνα μόνον νέον συνδρομητὴν ἐνέγραφε, ἢ ἔπειθεν ἕνα φίλον του ν' ἀγοράζῃ τὴ «ΔΑΦΝΗ», καὶ τὸ τακτικὸ μηνιαῖον ἔλλειμμα θὰ ἐξέλλειπε καὶ σημαντικὴ θὰ ἦτον ἡ βελτίωσις τοῦ Περιοδικοῦ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν.

Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς θελήσαμε νὰ σᾶς ὑποδείξωμε. Νὰ ἐνεργήσετε, νὰ προσπαθήσετε, ν' ἀπαιτήσετε ἐν ἀνάγκῃ.

Καὶ σᾶς τονίζομεν αὐτό, διότι τὸ Περιοδικόν μας, πολεμούμενον ἀπὸ πολλὰ μέρη χάριν συμφεροντολογικῶν λόγων καὶ μὲ τὰ ποταπώτερα μέσα, κινδυνεύει νὰ ναυαγήσῃ.

Ἴσως κάθε ἄλλος εἰς τὴν θέσι μας θὰ εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀπογοητευθῆ καὶ διακόψει τὴν ἔκδοσίν του, ἀφοῦ ἄλλως τε ἀρκετὴ δικαιολογία θὰ ἦτον ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ μέχρι σήμερον ἔλλειμμα τῶν ὑπερχιλίων δραχμῶν. Ἀλλ' ἐμεῖς, συνεπεῖς πρὸς τὰς ἀπέναντι τῶν συνδρομητῶν μας ὑποχρεώσεις, δὲν θέλομεν ν' ἀφήσωμεν τὴν ἰδέαν αὐτὴν νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον καί, μεθ' ὅλην τὴν δικαίαν λύπην μας διὰ τὴν παράλογον ἀδιαφορίαν τοῦ Κόσμου, θὰ ἐξακολουθήσωμεν νὰ τὸ ἐκδίδωμεν τακτικώτατα, τελειοποιοῦντες μάλιστα αὐτὸ καὶ ἀναπληρώνοντες κάθε παρατηρηθεῖσαν ἔλλειψιν ἕως τώρα.

Τὰ τρία ἀκόλουθα φύλλα τοῦ Ἰανουαρίου θὰ ἐκδοθοῦν ὀκτασέλιδα καὶ ἐλπίζομεν οἱ φίλοι ὅλοι, ποῦ τόσον μᾶς συνέτρεξαν εἰς τὸ δύσκολον ἔργον μας, δὲν θὰ διαμαρτυρηθοῦν δι' αὐτό, ἅμα λάβουν ὑπ' ὄψιν των τὴν ἀνάγκην, ἡ ὁποῖα μᾶς τὸ ἐπιβάλλει.

Ἐὰν ἕως τὸ τέλος τοῦ μηνὸς τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν σας εἶνε ἀνάλογα πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ μέχρι σήμερον ἐκδοθέντος φύλλου, θὰ ἐξακολουθήσωμεν ἀπὸ τοῦ Φεβρουαρίου νὰ ἐκδίδωμεν αὐτὸ καὶ πάλιν δωδεκασέλιδον, χρωματιστόν, μὲ τὸ πλῆθος τῶν εἰκόνων του καὶ μὲ τὴν ἐν γένει προτέραν μορφήν του. Ἐὰν ὅμως διαψευσθῶσιν αἱ ἐλπίδες μας, τότε, θέλοντες νὰ διαφυλάξωμεν τουλάχιστον τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀξιοπρέπειάν μας, θὰ τὸ μετατρέψωμεν εἰς μηνιαῖον 32σέλιδον περιοδικόν, μὲ χρωματιστὸ ξώφυλλο καὶ μὲ ὕλην τῶν καλλιτέρων μας ποιητῶν καὶ λογογράφων, εἰς ἰδιαιτέρας δὲ σελίδας, τὰς ὁποίας θ' ἀφιερώσωμεν ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας, θὰ δημοσιεύωμεν τὰ ἔργα τους κατόπιν αὐστηροτέρας ὅμως ἐξελέγξεως ἢ ὅσον μέχρι σήμερον.

Λοιπὸν ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται ἡ τύχη τῆς «Δάφνης». Ἐὰν πραγματικῶς, ὅπως μᾶς γράφετε πάντοτε, τὴν ἀγαπᾶτε καὶ θέλετε νὰ τὴν βλέπετε διαρκῶς δροσερὴ καὶ μὲ τοὺς ἐκλεκτοὺς πνευματικοὺς χυμούς, ποῦ ἕως τώρα περιέλαβε εἰς τὰ τεύχη της νὰ σᾶς τέρπῃ καὶ νὰ σᾶς ἐξευγενίζῃ, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἐνεργήσετε ὑπὲρ αὐτῆς ὅ,τι μπορεῖ ὁ καθένας.

Τὸ μόνον ποῦ σᾶς γυρεύει ἡ «Δάφνη» εἶνε ὁ κάθε φίλος της νὰ ἐγγράψῃ ἕνα συνδρομητὴν ἢ νὰ τῆς διαθέσῃ ἕνα φύλλο.

Ἑνώσατε τὰς προσπαθείας σας καὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε ἄμεσον.

ΞΕΝΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἡ πρωταγωνίστρια τῆς Βιεννέζικης ὀπερέττας
Δνὶς **MILA THEREN**

Ἀπὸ τοῦ περασμένου Σαββάτου οἱ Ἀθηναῖοι εἶχαν τὴν εὐτυχίαν ν' ἀπολαμβάνουν κάθε βράδυ στὸ Δημοτικὸν Θέατρον τὴν πανευρωπαϊκῆς φήμης Βιεννέζαν ἠθοποιὸν *Mila Theren*, τῆς ὁποίας παραπλεύρως δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα. Μὲ ἀσφυκτικὴν κοσμοπλημμύραν ἔδωσε κατὰ σειρὰν τ' ἀκόλουθα ἔργα: τὸ *Χρηστινάκι τοῦ Δασοφύλακος*, τὰ *Φθινοπωρινὰ γυμνάσια*, τὴν *Δολλαριοῦχο Πριγκήπισσα* καὶ τὸν *Μικρὸ Τενεκετζῆ*, θὰ παίξῃ δὲ ἀκόμη τὴν *Ζωντοχήρα*, τοὺς *Τυχοδιώκτας*, τὸ περίφημον *Walzertraüm* καὶ εἰς τὸ τέλος τὴν ἀγαπημένην *Lustige Witwe*, στὰ ὁποῖα θὰ ξετρελλάνῃ τὸν κόσμο μὲ τὴν δαιμονίαν ὑπόκρισίν της.

Δὲν πρέπει νὰ λείψῃ κανεὶς ἀπὸ τὰς ὑπολειπομένας παραστάσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ μείνουν ἀλησμόνητοι, ὅπως καὶ αἱ περισυναὶ ποῦ ἔδωκε στὸ Δημοτικόν.

ΩΙΔΕΙΟΝ ΛΟΤΤΝΕΡ

Ἡ συναυλία τῆς παρελθούσης Κυριακῆς εἰς τὸ Ὠδεῖον Λόττνερ ὑπῆρξεν ἀπὸ τὰς πλέον ἐπιτυχεῖς ποῦ ἐδόθησαν ἕως τώρα. Τὸ πρόγραμμά της,—ἐκλεκτὸν ὅπως πάντοτε—περιελάμβανε τὴν Sonate τοῦ Crieg, τὸ Concerto τοῦ Wieniawski τὴ Romance τοῦ Svendsen, καὶ τὸ L'Abeille τοῦ Schubert, τὰ ὁποῖα ἔπαιξαν ἡ δεσποινὶς Τριανταφυλλίδου (κλεισδοκύμβαλον) καὶ ὁ κ. Σοβλτζε (τενόρ τράχορδον) καὶ τὴν Berceuse τοῦ Brahms, τὸ Credo d'amour τοῦ Loguni καὶ τὸν Mephistopheles τοῦ Boïto. τὰ ὁ ποῖα ἐτραγούδησε μὲ τὴ μελῳδικὴ φωνή της ἡ δεσποινὶς Κρέμμερ, καταχειροκροτηθεῖσα εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν.

Ἡ Δνὶς Κρέμμερ εἶνε μία ἀπὸ τὰς ὀλίγας ἐν Ἀθήναις μονωδούς, σπουδάσασα εἰδικῶς ἐπὶ ἔτη εἰς διάφορα Εὐρωπαϊκὰ Ὠδεῖα. Μὲ τὴν θαυμασίαν δὲ φωνήν της, τὰς ἀρτίας μουσικὰς γνώσεις καὶ τὸ δαιμόνιον μουσικὸν ταλέντο τῆς, ἀνεδείχθη ταχέως καὶ κατέλαβε τὴν ἁρμοζουσαν εἰς αὐτὴν θέσιν καθηγητρίας τοῦ Ὠδείου Λόττνερ.

Στέφανος Τζίντζος

Ὦ Ἔρως! πόσον ἡ μυστικὴ τέχνη Σου εἶνε ἐντελής! Σὺ δίδεις δύναμιν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ καταπατεῖς ὑπὸ τοὺς πόδας Σου ἐκεῖνον ὅστις ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἰσχυρόν.

Πόσον ἀγαπῶσι ν' ἀπατῶσιν ἑαυτούς, ἐκεῖνοι οἱ τόσον σοφοὶ θνητοί, τοὺς ὁποίους ἤλκυσας εἰς τὰς δελεαστικάς παγίδας σου.

[Βύρων]

Τὸ αἴσθημα τῆς ἁρμονίας εἶναι τὸ θέλγητρον τῆς ζωῆς. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν τοῦ θανάτου περιδιαβοῦσιν ἁρμονίαι μεταδιδάζουσαι ἡμᾶς μετ' ἀνηκούστου καλλονῆς εἰς τὴν λαμπροτέραν καὶ αἰωνίαν ἁρμονίαν τοῦ οὐρανίου βίου.

[Βύρων]

Ο Κος ΒΙΚΤΩΡ Ν. ΖΗΝΩΝ
(Τακτικὸς συνεργάτης μας)

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ ΠΑΙΔΟΥΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΣΤΑΝΟ ΤΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ

Σ' ὅλες τὲς ἄνομες ὑπάρξεις
καὶ σ' ὅλες τὲς παρθενικές.

Τ' ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς τρελλῆς καρδιᾶς της ἡ μελαχροινὴ παιδοῦλα τὸ καστανὸ τὸ παλληκάρι, μὰ κεῖνος οὔτε νὰ τὴν ξέρῃ κἂν δὲν ἤθελε κ' ἔκλαιγεν, ὅλο ἔκλαιγεν ἀπελπισμένη ἡ μελαχροινὴ παιδοῦλα κ' ἐγελοῦσεν ὅλο γελοῦσεν ἀδιάφορο τὸ καστανὸ τὸ παλληκάρι. Ἔτσι ἦταν γραφτὸ της πάντα ν' ἀγαπᾷ καὶ ποτέ της νὰ μὴν ἀγαπιέται, ἔτσι ἦταν πλασμένος πάντα ν' ἀγαπιέται καὶ ποτέ του νὰ μὴν ἀγαπᾷ. Ἡ ἰδια μοῖρα εἶχε καταδικάσει καὶ τοὺς δυὸ νὰ στερηθοῦνε μιὰ εὐτυχία ὁ καθένας τους διαφορετική.

Ἐκείνη τὴν εὐτυχία ν' ἀγαπιέται.

Αὐτὸς τὴν εὐτυχία ν' ἀγαπᾷ.

Κι' ἐξενυχτοῦσε μὲ τὰ δακρυομένα μάτια στὸ κέντημά της πάνω καρφωμένα ἡ μελαχροινὴ παιδοῦλα κ' ἐξενυχτοῦσε στὰ καφεσαντὰν καὶ σ' ἄτιμα τὰ σπίτια τὸ καστανὸ τὸ παλληκάρι...

Κ' ἔοβινε ὅλο ἔοβυνε ἀπὸ τὴν πίπρα καὶ τὸν καϋμό της ἡ μελαχροινὴ παιδοῦλα, κ' ἔλυωνε ὅλο ἔλυωνε ἀπὸ τὰ ξενύχτια καὶ τὰ ὄργια τὸ καστανὸ τὸ παλληκάρι...

Ἡ ἰδια μαύρη Μοῖρα ἔσπρωχνε καὶ τοὺς δυὸ γοργὰ στὸ θάνατο· τοὺς ἔσπρωχνε μ' ἕνα διαφορετικὸ χέρι τὸν καθένα. Ἐκείνη μὲ τὸ χέρι τοῦ Πέννυ, ἐοῦτον μὲ τὸ χέρι τῆς Ἡδονῆς. Μὰ τί σημαίνει, ἀφοῦ τοὺς ἔσπρωχνεν, ὅλο τοὺς ἔσπρωχνε πρὸς ἕνα γοργὸ θάνατο;...

Καὶ μιὰ ροδολεκυκὴν αὐγοῦλα ἔοβυσε σιγαλινὰ στοῦ Πόνου τὸ κρεββάτι ἡ Μελαχροινὴ παιδοῦλα.

Καὶ μιὰν ἀφέγγαρη νυχτιὰ ξεψύχησε στῆς Ἡδονῆς τὸ μαλακὸ κρεββάτι ἡ Καστανὸ τὸ παλληκάρι.

Τὸ ἴδιο κοιμητῆρι τοὺς ἐδέχθηκε. Τὰ ἴδια λουλουδάκια τοὺς ἐσκέπασαν....

Βίκτωρ Ν. Ζήνων

ΕΣΥ ΚΙ' ΑΝ Μ' ΕΛΗΣΜΟΝΗΣΕΣ...

Ἐσὺ κι' ἂν μ' ἐλησμόνησες, ἐμένα δὲν μὲ νοιάζει,
Θὰ σ' ἀγαπῶ σὰν ἄλλοτε—τὴ πρώτη τὴ φορὰ,
Κι' ἂν τὴ φτωχή μου τὴν καρδιὰ ἡ ἀπονιά σου σφάζει
Καὶ ἂν τὴ δόλια μου ζωὴ καλύπτει συμφορά.

❦

Ἔχω καρδιὰ, ποῦνε καρδιὰ καὶ χίλια ἂν τῆς κάνω
Πάλι γιὰ σένα θὰ πονῶ· δὲν θὰ σὲ λησμονήσω,
Θὰ τραγουδῶ γιὰ σένανε τὸ πλειὸ τραγοῦδι πλάνο
Ὡς τὴ στερνὴ τὴν ὥρα μου ποῦ θὲ νὰ ξεψυχήσω.

❦

Πόσες φορὲς μ' ἐρώτησαν στοῦ χωρισμοῦ τὴν ὥρα
Γιὰ σένα κι' ἀποκρίθηκα μὲ ἀνασταναγμοὺς,
«Αὐτὴ ποῦ πρῶτα τ' ἀγάπησα, θὲ ν' ἀγαπῶ καὶ τώρα
Μὲ τὴ τρανὴ ἀγάπη μου, τοὺς πρὸ τρελλοὺς παλμούς».

❦

Ἐσὺ κι' ἂν μ' ἐλησμόνησες καὶ τὰ παληὰ ἀρνήθης
Φθάνει ὁ ἔρως μου κακιὰ καὶ γιὰ τοὺς δρὸ ἀκόμα...
Φθάνει καρδιά μου, σιώπασε...φτωχὴ κ' ἐλησμονήθης
Κι' ἂν ἀπ' τοῦ τάφου σου ἐσὺ θὲ ν' ἀγαπᾷς τὸ χῶμα.

Ντίνος Βεβελογιάννης

ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΠΟΙΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΗ

ΓΡΑΜΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟ:

ΠΡΩΤΕΣ ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

(Ἡ πρώτη ἐντύπωση.—Φῶς καὶ πλατυχώρια.—Ἡ ἐντύπωση σ' ὅλα.—Ρεκλάμες.—Ἡ Νεάπολη.—Ἥλιος καὶ Ἀκρόπολη.—Οἱ Ἀθηναῖες.—Παλιὰ καὶ νέα ὡραῖα).

... Κ' ἔφτασα στὴν Ἀθήνα.

Κρίμα ποὺ σκεφτόμουνα πῶς ν' ἀρχίσω νὰ γράφω. Κρίμα ποῦλεα ν' ἀρχίσω μ' ἕνα «Ἄλα! Νά 'μαι καὶ γὼ στὴν Ἀθήνα!» καὶ νὰ ξακολουθήσω μὲ θαυμαστικὰ νὰ σᾶς τὴν ἐξυμνήσω. Δὲ λέω βέβαια πὼς ἡ Ἀθήνα δὲν εἶνε τίποτα. Μὰ—πῶς τὰ σᾶς τό πῶ;—τὴν ἐπερίμενα καὶ τὴν ἤθελα καλύτερη. Ὄχι πὼς δὲν ἔχει καλὰ σπίτια, ἴσιους καὶ πλατιοὺς δρόμους, συγκοινωνία, τράμ, σιδηροδρόμους, πολυκοσμία...Ὄχι, γιατὶ ὅλα αὐτὰ τἄχει. Μὰ τῆς λείπει ἕνα Κάτι, κεῖνο τὸ Κάτι, μιὰ νοστιμάδα καὶ ἐπιβλητικότητα, ἕνα σὶκ μιᾶς ἄγνωστης μεγαλοπρέπειας!... Δὲν εἰξέρω πῶς νὰν τὸ πῶ... Δὲν εἰξέρω νὰ πῶ τὸ τί ἐγύρευα...

❦

Ὦ φῶς! Ὦ πλατυχώρια! Οἱ δρόμοι πλατιοὶ καὶ τὰ σπίτια χαμηλά. Καὶ τὸ φῶς μπαίνει μέσα στὴ χώρα μ' ὅλη τὴ δόξα του. Τίποτε δὲν τὸ μποδάει. Ἐνῷ στὴν Κέρκυρα οἱ δρόμοι στενοί, τὰ σπίτια ψηλὰ καὶ βόλτα ἀπόδω, βόλτα ἀπόκει. Καὶ τὸ φῶς γυρεύει τρύπα νὰ μπῇ. Κι' ὁ ἀγέρας ἀπάνω-κάτω τὸ ἴδιο.

Βέβαια ποὺ εἶνε μεγάλη πόλη ἡ Ἀθήνα, μὰ εἶνε καὶ πάρα πολὺ ξαπλωμένη, ἀραιὰ χτισμένη. Νἆταν ἔτσι ἡ Κέρκυρα χτισμένη θὰν ἤτανε πενταπλῆ ἀπὸ ὅ,τι εἶνε. Ἔπειτα ἐξὸν ποὺ εἶνε ἀραιὰ χτισμένη εἶνε καὶ τὰ σπίτια χαμηλὰ καὶ εἶνε καὶ σὲ χαμηλὸ μέρος χτισμένη. Κάτω βαθειὰ, ἀνάμεσα σὲ βουνάκια. Καὶ μᾶς φαίνεται σὰ μιὰ πόλη λυμένη. Ἐνῷ ποὺ ἐγὼ—τί νὰ σᾶς πῶ;—τὴν ἤθελα πιὸ ψηλή!

❦

Ὅλα τὰ πάντα κάνουν ἄλλην ἐντύπωση στὴν Ἀθήνα. Ὄχι γιατὶ εἶνε διαφορετικὰ καὶ ἐξαιρετικὰ ὅλα, μὰ μόνο γιατὶ ἔχουν ἕνα ἀλλιώτικο «περιβάλον». Οἱ ἄμαξες λόγου χάρη, εἶνε ὅμοιες ἐδῶ καὶ στὴν Κέρκυρα. Ἐδῶ ὅμως φαίνονται ἀλλιώτικα μὲς στοὺς πλατιοὺς δρόμους, φαίνονται μικρές, παιγνιδάκια. Ὄχι λιγότερο κ' οἱ ἄνθρωποι. Οἱ πλατιοὶ δρόμοι, οἱ μεγάλες πόρτες, οἱ μεγάλες βυτρίνες μὲ τὰ μεγάλα γυαλιά, τὰ μεγάλα γράμματα στὴς ἐπιγραφὲς τῶν μαγαζιῶν, ὅλα αὐτὰ ἐβελτιλίζουν τέλεια τὸν ἄνθρωπο, τὸν Ἀθηναῖο, τὸν δείχνουν κουνοῦπι! Ὅταν μάλιστα σταθῇ κοντὰ στ' ἀρχαῖα μὲ τὶς ψυλὲς κολῶνες, τότες, πάει πιά, ἐχάθηκε. ἐγίνηκε μικρόβιο, κύτταρο, ἄτομο...—Α! Ναί· τί ἐλέγαμε; Γιὰ τὴς ἄμαξες. Ναί. Ἐξὸν ὅμως ἀπὸ τὸ σκῆμα, κι' ὁ ἦχος ποῦ κάνουνε, ἡ ἀντίχηση διαφέρει. Οἱ δρόμοι πλατιοί βλέπετε, καὶ γι' αὐτὸ ἔχουν ἄλλην ἀκουστική...

❦

Κάποιος μοῦ χαρακτήρισεν ἔτσι τὴν Ἀθήνα μὲ λίγα λόγια:

—Ρεκλάμα καὶ μόνο ρεκλάμα. Σ' ὅλη τὴν πόλη δὲ θὰ ἰδῆς τίποτ' ἄλλο παρὰ πολλὲς ρεκλάμες. Τίποτ' ἄλλο παρὰ ἐπιγραφές, γράμματα στοὺς τοίχους, γράμματα στὶς πλάκες τοῦ πεζοδρομιοῦ, τοιχοκολήματα, φωνές, σούσουρο. Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔπειτα; Ρητορική, λόγοι, αὐτορεκλάμα... Τίποτ' ἄλλο. Αὐτὴ «εἶνε ἡ Ἀθήνα!».

Κι' ὁ φίλος μου δὲν ἔχει κι' ἄδικο.

Ἕνας γῦρος στὰ κεντρικώτερα μέρη τῆς Ἀθήνας μ' ἔκαμε νὰ τὰ βεβαιώνω αὐτὰ καὶ γώ.

❦

Ἀπὸ κεῖ ποῦναι τὰ τρία ὄμορφα, ἀρχαίου ρυθμοῦ χτίρια—ἡ βιβλιοθήκη, τὸ Πανεπιστήμιο κ' ἡ Ἀκαδημία—ἀπὸ κεῖ κι' ἀπάνω καὶ πέρα ξαπλώνεται ἡ συνοικία τῆς Νεάπολης. Ἡ καθαυτὸ φοιτητικὴ συνοικία. Ἐκεῖ πέρα κι' ἀπάνω κατὰ τὸ Λυκαβητὸ κάθονται ἀπάνω κάτω ὅλοι οἱ φοιτηταί.

Κι' ἀνεβαίνω δρόμους, καὶ κατεβαίνω δρόμους, καὶ,ὅταν σώνονται οἱ δρόμοι, περνάω ἀπὸ μονοπάτια, καὶ μπαίνω σὲ σπίτια παλιὰ καὶ καινούργια. μικρὰ τὸ περσότερο, κι' ὅλο βρίσκω, κι' ὅλο ἀνακαλύπτω φοιτητὲς φίλους· Καὶ κοντεύω νὰ φθάσω στὴν κορφὴ τοῦ Λυκαβητοῦ καὶ ἀπαντάω κάτι βόδια λιμένα ἐκεῖ πάνω καὶ βλέπω καλύβια... Μά, μεμιᾶς, βρίσκω ἄξαφνα κ' ἕνα φοιτητὴ φίλο μου.

— Μπὰ, διάολε, δῶ πάνω;...

— Ἐδῶ!»

Ἐκεῖ πάνω, καὶ πιὸ κάτω, καὶ πέρα, σ' ὅλην τὴ Νεάπολη μένουν οἱ φοιτηταί.

Ὦ αἰθέρια χρώματα μιᾶς ζωῆς σβυμένης!
Ὦ ζωὴ ὑπέροχη, ὁποὺ δὲν πεθαίνεις!...

Τί ὡραῖο πρᾶγμα μιὰ δύση προχτές!

Ὦ, δύση, λουσμένη μ' ὅλα τὰ χρώματα μιᾶς ἀνώτερης ζωῆς, ξαναζῆς μπρός μου!...

Σὲ βλέπω ἀπὸ τοὺς κήπους τοῦ Ζαππείου καὶ φωνάζει μέσα μου τὸ Κάτι, καθὼς κυττάζω:

— Ὦ, Ἥλιε ἀληθινέ, ποὺ ζῆς κι' ὦ, Ἥλιε τῆς τέχνης ποὺ σιγὰ σιγὰ σβύνεσαι!...

Ὦ Ἥλιε κι' ὦ Ἀκρόπολη!

Σὲ βλέπω, Ἥλιε, ποὺ κάθεσαι μπρός μου. Σὲ βλέπω καὶ σὲ, Ἀκρόπολη, ποὺ φαίνεσαι κεῖ στὴν ἄκρη.

Ὦ. Ἥλιε, ποὺ σκορπᾶς κατακόκκινους ἀνθοὺς καὶ χρυσὲς ταντέλες...

Ὦ, Ἀκρόπολη, ποὺ φαίνεσαι κεῖ πέρα, νεκρή, παλιά, μνημεῖο τοῦ μεγάλου φωτὸς τῆς ἀρχαιότητας...

Σὴν Ἀθήνα εἶνε ἀρκετὰ συχνὰ τὰ ὄμορφα κορίτσια. Ὄχι ἀπολύτως ὄμορφα, μὰ σχετικὰ ὄμορφα, ἀξιόλογα εἶνε τὰ περσότερα. Ἐκεῖνο τὸ σίκ, ποῦχουνε μόνο!...Ἐκείνη ἡ εὐστροφία, ἡ λιγεράδα... Οἱ Ἀθηναῖες εἶνε καθαυτό: «λιγερὲς». Οἱ Ἀτθῖδες—ἔτσι θέλουνε νὰ τὴς λένε—εἶνε τέλεια παιγνιδάκια, μπιζού, μπιζού, μπιζουδάκια! Χυτὰ σώματα, ὄμορφα πρόσωπα, ζωηρά, ἐκφραστικά, γιομάτα φῶς, χρῶμα ἀληθινό, τὴν... Ἔπειτα τί σώματα! ὦ τί σώματα! ὦ..... Ἔπειτα μαλλιά! ὦ τί μαλλιά! Τὰ περσότερα ξανθά!... Ἔπειτα γοῦστο! Τί γοῦστο ποῦχουν οἱ Ἀθηναῖες στὸ ντύσημο! Ἔπειτα τί ζωηρότης! Ζωή! ζωή! ζωή!... Κ' ἡ φωνή! Ἄ, ἡ φωνή!... Ἡ φωνή τους, ἡ ὁμιλία τους εἶν' ἕνα ἀριστούργημα, μιὰ τρέλλα, καθὼς κουδουνίζει ἔτσι ξωτικά, ἐνῷ ποὺ στὸν ἄντρα ἡ Ἀθηναΐκη προφορὰ δὲν πάει διόλου καλά. Καὶ κουδουνίζει ἡ φωνή, καὶ κυματίζουνε τὰ μαλλιά, κ' ἀστράφτουνε τὰ λαμπερὰ μάτια, καὶ στριφογυρίζουνε τὰ λιγερὰ σωματάκια, καὶ παίζουνε στὸν ἀέρα τὰ χεράκια, καὶ κουνιῶνται ἁρμονικὰ τὰ ποδαράκια. Καὶ κυττάζω! Καὶ θαυμάζω!... Ὦ! Ἀτθῖδες!

Οἱ παλιὲς Ἀτθῖδες ὅμως θὰν ἦταν ἀκόμα καλύτερες. Καὶ τοῦτες σήμερα—καθὼς λένε—κοντεύουνε νὰ φθάσουνε τὴν ὁμορφιὰ ἐκεινῶνε. Μὰ κεῖνες ὅμως ζοῦνε σήμερα στὰ μάρμαρα, στὰ μουσεῖα, ἐνῷ ποὺ τοῦτες ζοῦνε στὴ ζωή, στὸ δρόμο, στὸ Σύνταγμα, στὸ Ζάππειο, στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, στὴν ὁδὸ Σταδίου, στὴν Ὁμόνοια, ὁλόγυρά μας, κοντά μας...

Τί θᾶταν ὅμως ἐκεῖνες οἱ παλιὲς γιὰ νὰ δημιουργηθοῦν ἐκεῖνα τὰ τόσα ἀριστουργήματα τῆς τέχνης στὸν καιρό τους! Γιὰ νὰ δημιουργηθῇ ἐκείνη ἡ τέχνη! Ὦ τέχνη! ὦ τέχνη! ὦ τέχνη! Θὰ σᾶς γράψω καὶ γιὰ τὰ ἔργα τῆς ἀργαίας τέχνης, γιὰ τὰ μεγάλα αὐτὰ παλιὰ ὡραῖα, ποὺ ζοῦνε πλάϊ στὰ σημερινὰ ὡραῖα καὶ ἄσκημα. Θὰ σᾶς γράψω ὅ,τι μπορέσω νὰ γράψω γιὰ τὰ ἔργα, ποὺ ζοῦνε ἀκόμα καὶ θὰ ζοῦνε πάντα...

Ο Κος ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΡΤΕΣΗΣ
ὁ ὁποῖος ἀπήγγειλε κατὰ τὴν φιλολογικήν μας ἑορτὴν τὰ «Ὀρφανὰ» τοῦ Β. Οὐγκώ.

ΤΟ CARNET ΤΗΣ „ΔΑΦΝΗΣ"

Δὲν ἐσκόπευα νὰ καταχρασθῶ ἀμέσως-ἀμέσως τῆς ἀδείας, ἥτις μοῦ παρεχωρήθη ὑπὸ τῆς «Δάφνης», νὰ καταλαμβάνω δηλαδὴ κι' ἐγὼ κάθε ἑβδομάδα μιὰ στήλη περίπου, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ περνοῦν κινηματογραφικῶς,ὅσον τὸ δυνατόν, ὅλαι τάς... χορευτικαὶ κινήσεις ποῦ γίνονται στὰ διάφορα σπίτια, καὶ αἱ ὁποῖσι ὄχι ὀλίγας ἀναγνωστρίας μου ἐνδιαφέρουν καθὼς φαίνεται.

Δὲν ἐνόμιζα ὅτι ἐφέτος θὰ ἄρχιζαν τόσο γρήγορα τὰ διάφορα μικρὰ καὶ μεγάλα τσάγια, οἱ ἐπίσημοι καὶ ἀνεπίσημοι χοροί, καὶ τόσαι ἄλλαι προφάσεις κοσμικῆς συγκεντρώσεως, διὰ τὰς ὁποίας ξετρελλαίνονται αἱ κομψαὶ καὶ χαριτομέναι Ἀτθίδες μας.

Κάθε Ἀθηναῖος, ποῦ ἀνακατεύεται μὲ τὸν κόσμον τῶν σαλονιῶν, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν ἔχῃ δύο ἢ τρεῖς προσκλήσεις τὴν ἑβδομάδα γιὰ χορευτικὰ τσάγια ἢ τοὐλάχιστον γιὰ κανένα πόκερ ἢ μπρίτζ.

Καὶ ἂν ἐξαιρέσω ἀκόμη τὸ σπίτι τῆς Κας Παπαλεονάρδου καὶ δύο-τρία ἄλλα ἐξ ἴσου γνωστά, εἰς τὰ ὁποῖα τακτικά, ὡρισμένη ἡμέρα κάθε ἑβδομάδα, γίνονται χορευτικὲς ἀπογευματινές, ὑπάρχουν καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα σπίτια, στὰ ὁποῖα περνάει κανεὶς θαυμάσια δειλινά, πίνοντας ἕνα φλυτζάνι τσάϊ καὶ ἀκούγοντας ὅλες τὴς ἐξυπνάδες ποῦ μπορεῖ νὰ σοῦ πῇ ἕνα κόκκινο στοματάκι μιᾶς ξανθῆς ἢ καστανῆς mondaine Ἀθηναίας.

Ἀλλὰ νομίζω πῶς λέω πάρα πολλά.

Πρὶν γράψω μερικὰ γιὰ τὸν χορὸ τοῦ Παρνασσοῦ, τοῦ πρώτου ὁ ὁποῖος ἐγκαινίασε τὴν ἐφετεινὴ σαιζόν, ἀφοῦ ἔλειψε καὶ ὁ Ἀνακτορικός, ἤθελα νὰ πῶ δυὸ-τρεῖς λέξεις γιὰ ἕνα χορευτικὸ τσάϊ στὸ σπίτι τῆς Κυρίας Ι. Ἀντωνοπούλου, τὴν περασμένη Δευτέρα. Κόσμος ὑπεραρκετός,—αἱ Κυρίαι καὶ Δ-νίδες πλεονάζουν φυσικά,—ὁ ὁποῖος ἐπὶ πέντε ὥρας τοὐλάχιστον (ἔως τὰς 11 μ.μ.) ἐχόρεψε ὅσο μπόρεσε, μὲ μικρὰ μόνον διαλείμματα.

Ἀπὸ ὅσες ἤτον ἐκεῖ μέσα, πρώτη-πρώτη βλέπω τὴν Κα Φωκᾶ τῆς ὁποίας τὴν γλυκειὰ φωνὴ εὐτυχήσαμεν ν' ἀκούσωμεν δυὸ φορὲς τὴ βραδυὰ ἐκείνη, ἔπειτα τὰς Κας Βυζαντινοῦ, Κανάρη, Ἠπίτη, De Rilly, Μπαῖρα, Μαλάμου, τὰς Δ-δας Κ. Λεβίδου,Ράλλη, Πιπ. Κανάρη,Βεροιοπούλου,Μίνδλερ, Γεωργαντοπούλου, Μαρσάν, Γκίνη, Τομπάζη, Σαλάππα, Βορρέ, Ρεδιάδου, Μπαῖρα, Λάμπρου κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες.

Τὸ τσάϊ αὐτὸ ἦτον καὶ πολὺ .. μουσικό· διότι ἐκτὸς τῆς Κας Φωκᾶ, ἐτραγούδησεν ἐπίσης μὲ τὴν φωνήν της... τὴν ἀργυρόηχον ἡ Δ-νὶς Ἀργυρῶ Γκίνη καὶ ὁ κ. Βόλτσης, ἔπαιξαν δὲ πιάνο οἱ κ. κ. Longobardi καὶ Κέπετζης καὶ ὁ κ. Α. Ἀντωνόπουλος βιολοντσέλλο μὲ πολλὴν γλυκύτητα.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

Τὴν Κυριακὴν 3 Ἰανουαρίου ἔγινε καὶ ὁ ἐτήσιος χορὸς τῶν ἀπόρων παιδῶν τοῦ Παρνασσοῦ, ἀλλ' ὄχι μετὰ τῆς αὐτῆς ὡς ἄλλοτε ἐπιτυχίας ἐξ αἰτίας τῆς ἀπουσίας τῆς Β. Οἰκογενείας καὶ τῶν περισσοτέρων ἐπιοήμων.

Ἐν τούτοις ὁ χορὸς διεξήχθη ζωηρότατος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀκουράστου κ. Ι. Γενήσερλη καὶ διήρκεσε μέχρι τῆς 3ης περίπου πρωϊνῆς.

Ἀπὸ τὰς περευρεθείσας Κυρίας ἐσημειώσαμεν τὰ ὀνόματα τῶν: Ν. Σλῆμαν, Μελᾶ, Νεγρεπόντη, Λεβίδου, Χόρτων, Δραγούμη, Κατσαροῦ, Ι. Βρυζάκη, Λαμπαδαρίου, Ἀποστολοπούλου, Βελουδίου ἀπὸ τὰς Δ-δας δὲ τῶν: Μ. Ράλλη, Εὅστ. Ζαχαράκη, Παμπούκη,Ἀσπ. Παπαφρύγκου,Πρατσικα κλπ.

Gyrano

ΣΠΥΡΟΣ ΒΑΛΛΩΣΗΣ
Τραπεζικὸς ὑπάλληλος

ΣΤΗΝ ΑΓΕΝΝΗΤΗ ΤΟΥ "ΠΟΛ-ΑΡΚΑΣ„

Σ' ἐσένα ποῦ ἀγάπησα χωρὶς νὰ σὲ γνωρίσω
Σ' ἐσένα π' ὀνειρεύτηκα τραγούδια νὰ τονίσω,
σ' ἐσένανε χαρίζω
Τοὺς στίχους μου ξανθούλα μου μὲ τ'ἀγγελίσια κάλλη
Ποῦ ὡς τὸν τάφο ἡ λύρα μου γιὰ σένανε θὰ ψάλλη.

Σ' ἐσένα ποῦ σὲ ὄνειρον ἀγάπησα μικρή μου
Σ' ἐσένα ποῦ ἐχάρησα τὸ νοῦ καὶ τὴ ψυχή μου,
σ' ἐσένανε χαρίζω
Τοὺς στίχους μου μικρούλα μου μὲ τὰ γλυκά σου μάτια
Ποῦ σὴ καρδιά μου οοὔκτισα ὁλόχρυσα παλάτια.

ΣΠΥΡΟΣ ΒΑΛΛΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἡ «Δάφνη» ἀναγγέλλει πᾶσαν νέαν Ἔκδοσιν τῆς ὁποίας ἐν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῇ εἰς τὰ γραφεῖά της, καὶ ἀνταλάσσεται μόνον μὲ τὰ ἑβδομαδιαῖα ἢ μηνιαῖα περιοδικά.

★ *Ἐλάβαμε πρὸ ἡμερῶν τὸ κομψότατα ἐκδοθὲν τελευταῖο τεῦχος («Ὀκτωβρίου-Νοεμβρίου») τοῦ περιοδικοῦ «Νέα Ζωή» ποῦ ἐκδίδεται στὴν Ἀλεξάνδρεια μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, καὶ μὲ αὐτὸ τὸ φύλλο μπαίνει στὸν ἕκτο χρόνο της*

Στὴ νέα μορφὴ ποῦ ἔλαβε καὶ ποῦ θὰ βγαίνῃ τακτικὰ ἀπὸ δὸ καὶ ἡμερὸς καμαρώνει κανεὶς ἕνα τέλειο φιλολ. περιοδικὸ ποῦ προχωρεῖ ἁλματικὰ καὶ σὲ λίγο θὰ κατασῇ τὸ μοναδικὸ κέντρο ὅλων τῶν παλαιῶν καὶ νέων Ἑλλήνων ποῦ γράφουν.

Ἀπὸ τὰ πολλὰ ὄμορφα λογοτεχνήματα καὶ τῆς φιλολογ. μελέτες, ποῦ περιέχει, σημειώνουμε τὸ τελευταῖο δραματικὸ ἔργο τοῦ Νιρβάνα «Ὅταν σπάσῃ τὰ δεσμά του», τὴν «Πεποιημένη» νέο διήγημα τοῦ Παπαδιαμάντη, τὸν «Προσφύγη» δημοτικὸ τραγοῦδι τῆς Ρόδου, Κριτικὰ σημειώματα τοῦ Ψηλορείτη, μελέτες γιὰ τὸν Κάντ, ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν πρόλογο τοῦ «Ecce Homo» τοῦ Νίτσε, καὶ πολλὰ ἄλλα.

★ *Ἐξεδόθησαν τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ 32ου ἔτους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» μὲ ἐκλεκτὴν ὕλην, ὡραῖα μυθιστορήματα καὶ ἀρκετὰς καινοτομίας. Τὸ περιοδικὸν αὐτὸ μᾶς εἶνε ἐξαιρετικὰ συμπαθητικό, γιατί ὅλους μᾶς ἐγαλούχισε στὰ παληά μας χρόνια καὶ τὸ συνιστοῦμε σ' ὅλους τοὺς φίλους,γιὰ τὰ ἀδελφάκια τους. Πωλεῖται μιὰ δεκάρα τὸ φύλλο ἀπὸ τοὺς ἐφημεριοπώλες κι' ἡ συνδρομή του εἶνε 8 φρ. τὸ χρόνο.*

★ *Ἐξεδόθη τὴν πρωτοχρονιὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 223 φύλλον τοῦ «Κάδμου», ἑβδομαδιαίας πολιτικῆς ἐφημερίδος, τὴν ὁποίαν εὐδοκίμως διευθύνει ἐπὶ ἑπταετίαν ὁ γνωστὸς δημοσιογράφος καὶ λόγιος κ. Ἄγγελος Ι. Ταμβίκος.*

★ *Τὶς ἡμέρες αὐτὲς κυκλοφόρησε στὴ Σύρο, κομψοτυπωμένο, μὲ χρωματιστὸ ἐξώφυλλο καὶ ἐκλεκτὴν λογοτεχνικὴ ὕλη τὸ ἡμερολόγιον «ἡ Νεότης» τῶν κ. κ. Ι. Συνοδινοῦ, Π. Κέη, Ν. Πολέμη καὶ Μ. Γ. Δαλέζιου. Βλέπει κανεὶς στὴς διάφορες σελίδες του, ἁρμονικὰ ταιριασμένα ὀνόματα παλαιῶν καὶ νέων, ποιητῶν καὶ λογογράφων, εὐθυμογράφων καὶ οκεπτικιστῶν, σὰν τοῦ Σουρῆ, τῆς δος Μυλωνᾶ, τοῦ κ. Τρικούπη, τῆς δος Κούρτελη, τοῦ κ. Βιτάλη, τοῦ κ. Δαλέζιου, τῆς Darie καὶ.... ἀλλὰ εἶνε τόσα πολλὰ καὶ τόσο ἐμμορφα, ποῦ δὲν ξέρει κανεὶς ποιὸ νὰ σημειώσῃ καὶ ποιὸ ν' ἀφήσῃ!... Τοῦ εὐχόμεθα «Καὶ τοῦ χρόνου».*

★ *Ἐπίσης ἐξεδόθησαν τὸ Δελτίον τοῦ Συλλόγου τῶν Ἠθοποιῶν, περιέχων μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸν Νόμον περὶ συγγραφικῶν δικαιωμάτων, τὸ πρῶτο φύλλο τοῦ Σου ἔτους τοῦ Νουμᾶ καὶ ἡ πρωτοχρονιάτικη Ἐπιθεώρησις, μὲ ἐκλεκτὴν ὕλην.*

Μυστήριον καταπληκτικὸν ὁ "Ἔρως! Αἴσθημα θαυμάσιον ἢ οὐτιδανόν! Θρησκευτικὸν ὡς οἱ μάρτυρες ἢ καὶ αὐτῆς τῆς ἁπλουστέρας φιλίας ψυχρότερον; Θεῖον ἀρά γε δῶρον εἶνε τὸ ἀκουσιώτερον τῶν αἰσθημάτων ὅλων ἢ γήϊνον παθῶν ἔκτρωμα; Νὸποταχθῶμεν πρέπει εἰς αὐτὸ ἢ νὰ τὸ πολεμήσωμεν; Ἄ! ὁποῖοι κλύδωνες κατασπαράττουσι τὴν καρδίαν!!

[Βύρων]

ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ 22 φύλλα τῆς «Δάφνης» ἀποστέλλονται ἀμέσως ἐλεύθερα ταχ, τελῶν ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἀντιτίμου ἐκ φρ. 2 μόνον.

Περιέχουν ἐκτὸς πλήθους ἄλλων ποιημάτων καὶ πεζῶν λογοτεχνημάτων καὶ τὰ ἑξῆς ἔργα:

Γρηγ. Ξενοπούλου Στέλλα Βιολάντη, ***Κ. Χρηστομάνου*** Ποιήματα, ***Νιρβάνα, Τσοκοπούλου, Χόρν, Μελᾶ*** Ποιήματα καὶ Χρονογραφήματα, ***Σπ. Τρικούπη*** «Ροδόφυλλα καὶ Ἀγκάθια» (δράμα), ***Β. Ζήνωνος*** «Ἱστορία ἑνὸς ἔρωτος» ***Α. Μίχα*** «Ντίνα», ***Σπ. Τρικούπη καὶ Β. Ζήνωνος,*** Τὸ Μυστικὸ τῆς Εἰκόνας (δράμα) κλπ. κλπ.

Ὁ κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΛΕΞΙΟΥ**, ὁ συμπαθὴς ἐρασιτέχνης τῆς ἀπαγγελίας καὶ φωτογραφικὸς συνεργάτης μας, ὁ ἀπαγγείλας χαιτὰ τὴν πρώτην ἑορτὴν τῆς «Δάφνης».

ΚΙΝΗΣΙΣ

Χθὲς ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων ἑόρταζαν ἡ κ. Φ. Ἀφθονίδου, αἱ δεσποινίδες Φ. Μπαῖρα, Φ. Κατσαρᾶ, Φ. Καθενιώτου καὶ οἱ κ. κ. Φ. Ἀφθονίδης, Θεοχ. Κυραβέλας καὶ Φ. Κωστόπουλος.

— Ἑορτάζουν σήμερον οἱ κ. κ Ἰωάν. Ἀγέλαστος, Ι. Τσαμπρῆς, ἐπιατρος, Ι. Κορωνιός, Ι. Ζαχαράκης, Ι. Πετροπουλάκης, J. Parren, Ι. Θανόπουλος, Ι. Φραγκίστας, Ι. Σίνος, J. Courtiau, Ι. Βουγιουκλάκης, Ι. Γαλάτσας, Ι. Κασιμάτης καὶ ἡ δεσποινὶς Jeanne Κατσαρᾶ.

— Εἰς τὰς ἑορτασάσας χθὲς κυρίας Φοῦλαν Φούφα, βουλευτοῦ, Φανὴν Σιώτου, δεσποινίδας Φωτ. Κουτσοῦ-Οἰκονόμου ἐν Κηφισσίᾳ, Φωφὼ Ἀγγελέα καὶ κ. κ. Φ. Μοσχούλαν, βουλευτήν, Φ. Πολίτην, φοιτητὴν ἐν Μονάχῳ, καὶ εἰς τοὺς ἑορτάζοντας σήμερον κ. κ. Ι. Παινέσην, Δημ. Σύμβουλον κτλ., Ι. Κατσιώτην, ταγματάρχην πεζικοῦ, Ι. Παπαποστόλου, Ι. Γιαννούλην, γυμναστήν, Ι. Σιγάλαν, Ι. Παδελόπουλον, σημαιοφόρον, Ι. Στασινόν, ὑπάλληλον ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Ι. Ἀγγελόπουλον, στενογράφον Βουλῆς, Ι. Μοσχονᾶν, ὑπάλληλον Ἐθν. Τραπέζης, Ι. Προβελέγγιον, Ι. Ἀσιμῆν, Ι. Σκληρόν, φοιτητάς, Ι. Συλβριώτην, Ι. Χατζηπέτρον, Ι. Ἰωαννίδην, Ι. Παπαμιχαλόπουλον, σπουδαστὴν Ἐμπορ. Ἀκαδημίας, Ι. Κρίτσαν, μαθητὴν Πρακτ. Λυκείου, καὶ εἰς τὸν μικρὸν Γιαννάκην Σωτ. Μάλλιον, ἐν Χαλδι, εὔχομαι ἔτη πολλά. *Γ. Ἀλεξίου*

— Ἑορτάζει σήμερον ὁ εὐέλπις νέος κ. Ι. Μπονᾶνος, ὑπάλληλος Ἑταιρείας Μεταλλείων. Χρόνια πολλά. **Gode froid.**

Α. Χαντζόπουλον. Ἀγρίνιον. — Ὡς εἴδατε δημοσιεύθηκε σὲ προηγούμενο φύλλο. Εἶχε ἀνακατωθῆ μὲ ἄλλα ἔργα καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐδημοσιεύθη ἀμέσως. Ἀναμένομεν νέα ἔργα σας.

Θ. Νικολούδην. Κάϊρον. — Σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰς πληροφορίας. Πιθανὸν στὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου νὰ εἶνε γνωστὴ καὶ εἰς κοινὴ χρῆσιν ἡ λέξις «πεντένια», ἐμεῖς δὲν τὴν ἐγνωρίζαμε.

Μ. Δουράκην, Μαρ. Ἀναστασοπούλου, Ἐνταῦθα, **Δημ. Παπουτσόπουλον,** Μεσολόγγι, **Σπῦρον Φίλιππαν,** Λευκάδα.—Ἐλήφθησαν.

Νίκον Δαούλην, Πάτρας.—Ἔχετε ὑπομονὴν σᾶς παρακαλοῦμεν. Θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀλλὰ προηγοῦνται τόσα ἄλλα, τί θέλετε νὰ κάνουμε ;

Νίκον Πομπούκην, Ἀκράταν.— Ἐλήφθη σαν, θὰ προταθῆτε σὲ προσεχῆ συνεδρίασιν.

Μιχ. Τράκαν, Καλάμας. — Ἐλήφθησαν ὅλα, θὰ ὁημοσιευθοῦν. Ὅπως θὰ εἶδες στὸ Καταστατικὸν μόνον οἱ εὑρισκόμενοι εἰς τὴν ἕδραν τοῦ Συλλόγου γίνονται τακτικὰ μέλη. Ὥστε ἂν θέλῃς μόνο ν' ἀντεπιστέλλον θὰ γείνῃς.

Ἐ. Χ. Παπάζογλουν Πειραιᾶ, **Ἀλέκον Μουντζουρίδην,** Ναύπλιον, **Στέφ. Τσίτζον, Μαρίαν Κ Μαμμίδου** (ἔχετε πλέον παράπονον ;) Ἐνταῦθα, **Γ. Λευκανόν, Πάσχουσαν καρδίαν,** Ναύπλιον, **Μεν. Χρυσόλουστον,** ἐλήφθησαν. **Εὔρυσον Καρπενησιώτην,** Λαμίαν. Ἐλήφθη. Στείλατε συλλογὴν ὁλόκληρον. Βεβαίως δύνασθε νὰ ἐγγραφῆτε δι' ἐξάμηνον συνδρομήν. Ἀποτελέσματα προσεχῶς. **Δ. Χατζηεμμανουήλ,** ἐνταῦθα. Δύνασθε νὰ γείνετε μέλος τοῦ Συλλόγου. Μπορεῖτε νὰ περάσετε καὶ ἀπὸ τὰ γραφεῖα νὰ σᾶς γνωρίσωμεν.

Ὀδυσ. Νικολακάκην, Χανία (Κρήτης), **Ἐμμ. Ροδαλάκην,** Σέλινον (Κρήτης), **Α. Πειρουνάκην,** Ἄργος, **Ἄγνωστο Λουλοῦδι,** Καλάμας, **Μ. Θ.** ἐλήφθησαν.

Ἐρ. Σῦρον, (Σύρον). Θὰ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὴν σύστασίν σας.

Ε. Παπάζογλουν, Πειραιᾶ, **Ἀναγνώστην «Δάφνης»** (Χαρ. Τρικούπη 44).— Ἐλήφθησαν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειράν των, ἐγκρινόμενα.

Ι. Λαζόπουλον.—Ἐλήφθησαν ὅλα. Διεβιβάσαμεν εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου τὰς εὐχαριστίας σας. Φυσικὰ πρέπει νὰ καταβάλετε τὸ ὁρισμένον ποσὸν διὰ νὰ λάβῃ κύρος ἡ ἐκλογή σας. Παρακαλοῦμε μόνο νὰ μᾶς στείλετε τὴ διεύθυνσί σας, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ φίλοι ποὺ ἐξελέγησαν μέλη τοῦ Συλλόγου γιὰ νὰ σᾶς ἐγγράψωμεν στὰ οἰκεῖα μητρῶα. Παρατηρήσεις σας ὀρθαί, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθοῦν· ἅμα λήξει αὐτὸς ὁ διαγωνισμὸς βλέπομε.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΝ

Μὲ πολλὴν ἀνυπομονησίαν περιμένομε, οἱ πολλοὶ φίλοι τῆς «Δάφνης» τὴν ἐδῶ κυκλοφορίαν της. Ἐλπίζομε ὅτι θὰ τὴν ἔχομε ἀπὸ τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα καὶ ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ἀποκτήσῃ μιὰ ἀπὸ τὲς πρῶτες κυκλοφορίες, ὕστερα ἀπὸ τὰ τόσο κολακευτικὰ λόγια ποὺ ἄκουσα ἀπὸ πολλοὺς γι' αὐτήν.

✱

Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον παρακολουθοῦν οἱ ἐδῶ ἐπίσημοι τὴν ἐξέλιξιν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Τουρκικὸς τύπος, ὁ ὁποῖος μέχρι πρὸ ὀλίγου προσεπάθει νὰ βρῇ τὰς πειὸ ἐξευτελιστικὰς φράσεις ὅταν ἔγραφε γιὰ τὴν Ἑλλάδα, τώρα ἄλλαξε ἐντελῶς γλῶσσα.

✱

Ἐκπλήξεις μεγάλες καὶ ἀσυνεθίστες γιὰ τὴν πόλι μας ἐπεφύλασσε ἐφέτος ὁ οὐρανός μας ὁ τόσο ἀκούραστος στὴ μονοτονία του. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα μονότονο βροχερὸν καιρό, ὅπου ἔπεσε ἀπὸ μιὰ κουραστικὴ ἀέναο σιγανὴ βροχή, ἐξέσπασε «τέλος πάντων», γιὰ νὰ μεταχειρισθῶ καὶ φράσεις πολὺ ἀγαπητὲς σὲ σᾶς αὐτοῦ κάτω, σὲ ἀστραπὲς καὶ βροντὲς ποῦ μόνο σπανίως τὴν ἄνοιξι καὶ στὰ πρωτοβρόχια ἀκούει καὶ βλέπει κανείς.

Ἕνα ὁλόκληρο ἡμερονύχτι ἔκλαιετο ὁ οὐρανὸς ἀπὸ ἀδιάκοπες ἀστραπές. Βροντὲς ξὲ καὶ κεραυνοί, χαλάζι σὰν λεφτόκαρο καὶ ὁρμητικὴ βροχὴ ἐνεθουσίαζε καὶ τὸν πειὸ ἀνεπίδεκτο ρωμαντισμοῦ. Πολὺ ὀλίγοι ὅμως ρωμαντικοὶ παρηκολούθησαν τὴν οὐρανίαν αὐτὴ φωτοχυσία, τὴν ἀγρία μεγαλοπρέπεια τῶν οὐρανίων πυροτεχνημάτων τὴν νύχτα ἀπὸ τὸ παράθυρό τους. Τὸ πειὸ ἀπροσδόκητο ὅμως καὶ σπάνιο γιὰ τὴν Πόλι εἶνε ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία κατέληξε προχθὲς τὸ βράδυ σὲ μιὰ ἀθηναϊκὴ σελληνοφώτιστη νυχτιά, σὲ μιὰ θαυμασία ἀστροφεγγιά. Ἀλλὰ ποῦ οἱ ρωμαντικοὶ περίπατοι τῶν Ἀθηνῶν, ποῦ τὸ μοναδικὸ Ζάππειο γιὰ νὰ θαυμάσῃ κανεὶς τὴν νυχτερινὴ ὡραιότητα τῆς φύσεως τώρα τὸν χειμῶνα !

✱

Ἄρχισε πρὸ καιροῦ τακτικὰ τὰς παραστάσεις του ὁ θίασος Κυβέλης-Φύστ. Ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ καὶ ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Τουρκικὴ Βουλὴ εἰς προσεχὲς φύλλο.

John Jack

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΚΟΡΚΥ

ΤΟ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟ ΟΡΛΩΦ

(6) ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΠΥΡΡΟΥ ΗΠΕΙΡΩΤΟΥ

Καὶ τὸ συμπέρασμα τοῦτο εἶνε ἕνας νόμος τόσον ἀναπόφευκτος ὅσο καὶ δίκαιος.

Ἂν τὸ ἀνδρόγυνο Ὀρλῶφ εἶχε ἕνα σκοπὸ στὴ ζωὴ δὲ θὰ ἔκαμε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ βάζῃ κατὰ μέρος πεντάρα, πεντάρα καὶ νὰ συνάξῃ ἔτσι ἕνα μικρὸ κεφάλαιο. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ ζωὴ θὰ τοὺς ἦτο περισσότερον εὐχάριστος ; Ἄγνωστον. Ἐν τούτοις, αὐτοὶ δὲν εἶχον οὔτε αὐτὴν τὴν λεπτὴν ἀπασχόλησιν. Πάντοτε μαζῆ, ἀλληλοκυττάζοντο στὰ μάτια.

Εἶχον τελειωὸ συνειθίσει ὁ ἕνας τὴν ἄλλην οὕτως, ὥστε κάθε λέξις, κάθε κίνησις, κάθε σκέψις των τοὺς ἦτο γνωστὴ καὶ συνειθισμένη.

Ἡ μία ἡμέρα ἠκολούθει τὴν ἄλ λην χωρὶς νὰ φέρουν τίποτε καινούργιο ποῦ θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτοὺς ἀπὸ τὴν μονοτονίαν των.

Μερικὲς φορὲς κατὰ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας, ἐπήγαινον καὶ ἐπεσκέπτοντο τοὺς φίλους των, ἴσους καὶ στὴ φτώχεια καὶ στὴν ἀντίληψι. Ἄλλη φορὰ ἐδέχοντο αὐτοὶ ἐπισκέψεις. Καὶ τὸ ἔστρωναν στὸ φαΐ καὶ στὸ πιοτό, πολλὲς δὲ φορὲς κατώρθωναν νὰ εἰποῦν κάτι ποῦ τοὺς ἔκαμε νὰ χάνουν τὴν μελάγχολη δυσθυμία των καὶ νὰ γελοῦν.

Ἔπειτα ἀρχίζουν ἢ ἴδιες μέρες ἢ μονότονες, ποῦ δὲν ἄλλαξαν ποτέ, χωρὶς καμμίαν ποικιλίαν.

Καὶ ἐπερνοῦσαν ἀργά, ἀργὰ ἢ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, σὰν δακτυλίδια μιᾶς ἀοράτου ἁλύσσου, αἱ ὁποῖαι καθίστουν τὴν ζωήν των πάντοτε πιὸ βαριά, μὲ τὴν ἀδιάκοπη δουλειὰ μὲ τὴν πλῆξι καὶ μὲ ἕνα μυστικὸ πόθο νὰ ξεσπάσουν σὲ ἀγρίαν ὀργήν, ἢ ὁποία ὑπέβοσκε πότε στὰ στήθια τοῦ ἑνὸς καὶ πότε στὴν καρδιὰ τῆς ἄλλης.

Μερικὲς φορὲς ὁ Γκρέσκας ἔλεγε.

— Μωρὲ τί ζωὴ εἶναι αὐτή !... Ἐκεῖνος ποῦ τὴν ἔφτιασε εἶναι κακοῦργος στὰ ἀληθινά.

Γιὰ πιὸ λόγο ἐγεννήθηκα ;

Πάντα δουλειά, δουλειὰ αἰωνίως καὶ ἔπειτα ἡ πλῆξις ποῦ σὲ πνίγει χωρὶς τελειωμὸ καὶ ἔπειτα πάλιν ἡ δουλειὰ . . . ἡ πλῆξις . . .

Καὶ μετὰ μικρὰν σιγήν, μὲ τὰ μάτια κυττάζοντα τὴν ὀροφὴν καὶ γελῶν βλακωδῶς, ἀπαντοῦσε μόνος στὸν ἑαυτόν του.

— Ἡ μητέρα μου μὲ ἔφερε στὸν κόσμο σύμφωνα μὲ τὴ θέλησι τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς φυσικοὺς νόμους . . . γιὰ δαῦτο δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία !

Ἔμαθον ἕνα ἐπάγγελμα . . .

Ἀλλὰ γιατί ;

Δὲν εἶναι ἀρὰ γε ἀρκετοὶ τσαγγάρηδες καὶ χωρὶς ἐμένα ;

Ἐν τούτοις ἂς εἶναι !

Εἶμαι τσαγγάρης . . . Καὶ ἔπειτα ; . . . Ποιὰν εὐχαρίσησιν ἔχω ἐγὼ γιὰ τὸ ἐπάγγελμά μου ;

Ζῶ μέσα σὲ μία τρύπα καὶ ράβω . . .

Ἔτειτα θὰ πεθάνω.

Νὰ γιατὶ εἶναι νὰ σκάζῃ κανείς, καθὼς λέει καὶ ὁκόσμος.

Καὶ ἔπειτα;

Θὰ λέγουν:

—Ἦτανε ἕνας Γκρέσκας Ὀρλώφ, ὁ ὁποῖος ἔραβε παπούτσα...καὶ ἀπέθανε ἀπὸ τὴ σκάσι του. Τί σκοπὸς, ποιὰ ἔνοια ὑπάρχει σὲ ὅλα αὐτά; Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο ἐγὼ πρέπει νὰ ζῶ, νὰ ράβω καὶ στὸ τέλος νὰ πεθάνω ;

Γιὰ ποιὸ λόγο ;

Ἡ Ματρίνα ἐσώπαινε, γιατὶ καταλάβαινε ὅτι στὰ λόγια τοῦ ἄνδρα της ἐκρύβετο μία τρομακτικὴ ἀλήθεια Ποτε-πότε ὅμως τὸν διέκοπτε καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴ λέῃ τέτοια πράγματα γιατὶ ἦσαν μπροστὰ στὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον ξέρει--αὐτὸ πρέπει βέβαια νὰ τὸ πιστεύωμεν—πῶς νὰ διαθέτῃ τὴν ὕπαρξιν ἑνὸς ἀνθρώπου.

Ἄλλες ὅμως φορές, ὅταν ἤτανε καὶ αὐτὴ στὰ μπουριά της, τοῦ ἔλεγε καθαρὰ καὶ ξάστερα:

— Αἴ, σύ !... Θὰ ἔκαιες πολὺ καλλίτερα νὰ μὴν ἔπινες ἀπὸ τὸ βρώμικό σου οἰνόπνευμα !... Ἂν ποτὲ σου δὲν εἶχες πιῇ ἀπὸ δαῦτο, θὰ ἔζοῦσες περισσότερον εὐτυχισμένος καὶ ποιὲ δὲν θὰ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό σου ἰδέες ἐξωφρενικές. Καὶ ἄλλοι ζοῦν μὰ δὲν παραπονιοῦνται. Κάμνουν χρήματα καὶ τὰ βάζουν στὴν μπάντα. Ἔπειτα ἀνοίγουν ἰδικά τους ἐργοστάσια καὶ στὸ τέλος ζοῦν εὐτυχισμένοι σὰν πλούσιοι.

— Νὰ τσμας! μιλῇς καὶ σύ; Ἐσὺ μωρὴ δὲν εἶσαι τίποτε περισσότερο παρὰ ἕνα ξώανο. Κούνησε ντὲ λιγάκι τὸ μυαλό σου, ἂν ἔχῃς...

Πῶς μπορῶ νὰ κάμω ἐγὼ χωρὶς νὰ πίνω ἀφοῦ μοναχὰ αὐτὸ μοῦ ἔχει ἀπομείνει γιὰ χαρά ;

Οἱ ἄλλοι !

Σὺ γνωρίζεις πολλοὺς σὰν αὐτοὺς ποῦ ὑπῆρξαν στὴ ζωή τους τυχεροὶ καὶ εὐτυχήσανε ;

Νά, καὶ ἐγὼ πρὶν σὲ πάρω γιὰ γυναῖκα μου ἤμουνα ἀπὸ τοὺς τυχεροὺς αὐτούς.

Τὸ ξέρεις σὺ αὐτό ;

Σὺ μοῦ ξεραίνεις τὰ σκώτια καὶ μοῦ μαυρίζεις τὴ ζωή ;

Ἔ! μωρὴ βρῶμα ! *(Ἔπεται συνέχεια)*

4ΟΣ ΜΗΝΙΑΙΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

1) Ἀναγραμματισμὸς

Ἕνας τύραννος, γνωστός σου, ἀντεράτη ἀπὸ τὸ θρόνο
καὶ ἀντὶ βαρέως νὰ φέρῃ τὴ μεγάλη συμφορὰ
θαῦμα θὰ φαγῇ—ἐν τούτοις δὲν τὸ πῆρε ἀπὸ πόνο
κι' ὅλους τώρα κορόϊδεύει, κι' ὅλους μᾶς περιγελᾷ.

2) Κεκρυμμένη λέξις

Στὴ γιαγιάκα μου τὴ Φώτω γράφων γράμμα βιαστικὸ
εἶδα κάποιον νὰ μὲ βλέπῃ μ' ἕνα βλέμμα πονηρὸ
Παρεξήγησις—μοῦ λέγει—σᾶς ἐξέλαβα γιά...ἕνα...
Γιὰ ποιὸν τάχα μ' εἶχε πάρῃ δὲν μοῦ λέτε καὶ ἐμένα;

(Ἐκ τῆς βραβευθείσης συλλογῆς τοῦ κ. Χ. Οἰκονομοπούλου. Ἀθῆναι)

3) Αἴνιγμα

Ἀπὸ τὰς προθέσεις ποία
ἂν ἀναδιπλασιάσῃ
τὰ ἡμίσυ της στοιχεῖα
τόνον δὲ ἀναβιβάσῃ
εἰς τὴν γεῦσιν ἐπιδρᾷ
κ' ἐπ' αὐτοῦ ἂν πλεονάσῃ
γίνεται καῦσις σφοδρά ;

(Κ. Σ. Ἀτζέμης—Σουέζ)

4) Αἴνιγμα

Εἶμαι πρασίνη πεδιὰς
εἰς ἣν πόλεμος γίνεται
καὶ σφαῖραι ἀνταλλάσσονται
ἀλλὰ αἷμα...δὲν χύνεται.

(Α. Δ. Κατζουρὸς—Χανιὰ)

5) Γρῖφος

1
ιν 1 ι 1
τι, τι ιν ιν 1 ι ι 1
τι, τι ιν αφ ιν 1 ι φ ι 1
ιν ιν 1 ι ι 1
τι, τι ιν 1 ι 1
1

(Δ. Ν. Μαντζουρανάκης—Σκύρος)

Σήμερον ἄρχεται νέος διαγωνισμὸς διὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον : Αἱ λύσεις τῶν ἄνω αἰνιγμάτων γεγραμμέναι ἐπὶ ἰδιαιτέρου φύλλου χάρτου καὶ συνοδευόμεναι ὑπὸ δεκαλέπτου γραμματοσήμου δεκταὶ μέχρι τέλους Ἰανουαρίου. Ἐκ τῶν εἰς τὸ τέλος ἑκάστου μηνὸς ἀποστειλλάντων τὰς περισσοτέρας λύσεις βραβεύονται :

1) ΠΡΩΤΟΣ (5 δραχ. καὶ ἐτησίαν συνδρομὴν «Δάφνης»).

2) ΔΕΥΤΕΡΟΙ (ἀνὰ 3 δραχ. καὶ μίαν ἐξάμηνον συνδρομήν).

3) ΤΡΙΤΟΙ (ἀνὰ 1 τρίμηνον συνδρομὴν «Δάφνης».

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α΄ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ

ΓΡΙΦΩΝ, ΠΑΙΓΝΙΩΝ, ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ ΚΑΠ.

Ἐκ τῶν εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον ὑποβληθεισῶν συλλογῶν ὀλίγισται εἶνε κάπως καλαί, τὸ δὲ πλεῖστον τούτων ἢ ἔχουσιν ἐντελῶς λανθασμένα τὰ ἀποσταλέντα, ἢ τόσον ἀθλίως διατυπωμένα, ὥστε ἀπέβη πάντῃ ἀδύνατος ἡ ὁημοσίευσίς των. Παρετηρήθη ἐπίσης, ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν συμμετασχόντων δὲν ἀπέστειλαν ἰδικά των αἰνίγματα κλ. κάπως πρωτότυπα, ἀλλὰ ἐξέθαψαν κάτι παλαιοὺς τόμους περιοδικῶν περιεχόντων τοιούτου εἴδους ἀσκήσεις, καὶ κυριολεκτικῶς τὰ ἐλεηλάτησαν.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν θέλομεν τὸν πρῶτον τοῦτον διαγωνισμὸν τῆς «Δάφνης» ν' ἀμαυρόσωμεν διὰ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν κυρίων τούτων λογοκλόπων, διὰ τοῦτο διὰ πρώτην καὶ τελευταίαν φορὰν συγχωροῦμεν τοῦτο, ἐπιφυλασσόμενοι ὅμως ἐν περιπτώσει ἐπαναλήψεως ν' ἀποκλείσωμεν πάντα τυχὸν καταγγελθησόμενον, ὅτι ἐστείλεν οἱονδήποτε αἴνιγμα ἀντιγεγραμμένον, τοῦ διαγωνισμοῦ, προσέτι δὲ καὶ ν' ἀναγράψωμεν καὶ τὰ ὀνόματά των.

Ἵνα δὲ βαθμηδὸν συνειθίσωσιν οἱ ἀναγνῶσταί μας εἰς τὴν σύνθεσιν τοιούτων αἰνιγμάτων, συνιστῶμεν νὰ ἔχωσιν ὡς πρότυπον τὰ ἐν τῇ «Δάφνῃ» ὁημοσιευόμενα, καὶ νὰ ἐπιζητῶσι τὴν ποικιλίαν· ὁηλονότι νὰ μὴ στέλλωσιν ὅλο γρίφους καὶ ὅλο αἰνίγματα, ἀλλὰ διάφορα ἀναμίξ.

Ἐκ τῶν 28 ὑποβαλλόντων συλλογὰς βραβεύονται αἱ ἑξῆς :

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ.—Χαράλ. Δ. Οἰκονομόπουλος (Ἀθῆναι) (5 δραχμὰς καὶ ἐτησίαν συνδρομὴν «Δάφνης»).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ.—Φρίσσουσα Ἐλάτη (Πειραιεὺς) καὶ Φρίξος Θ. (Ἀθῆναι) (ἀνὰ 3 δραχ. καὶ 1 ἐξάμηνον συνδρομὴν «Δάφνης»).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ.—Κα Α. Δ. Κατζουροῦ (Χανία), Κ. Α. Ἀτζέμης (Σουέζ), Δημ. Μαντζουρανάκης (Σκύρος) (ἀνὰ μίαν τρίμηνον συνδρομὴν «Δάφνης»).

Ἔστειλαν προσέτι συλλογὰς καὶ οἱ ἑξῆς: Νίκος Κόλλας (Κέρκυρα), Σ. Παπασταύρου (Θῆβαι), Ι. Π. Ζωγράφος (Ἀθῆναι), Ι. Π. Φέρμπος (Βόλος), Νίνα-Νίν (Ἀθῆναι), Ν. Μαρκόπουλος (Κυπαρισσία), Τάκης Γιολλάσης (Καρπενήσιον), Γ. Ν. Μαρίνος (Ζάκυνθος), Β. Σ. Ἀσημάκης (Δαμία), Κ. Σ. Παππίδας (Ἀθῆναι), Δημ. Βασιλόπουλος (Ἀθῆναι), Ν. Δ. Παπαδόπουλος (Σύρος), Ἰάσ. Νομ. (Ἀθῆναι), Κ. Γκολφίδης (Βόνιτσα), Κ. Γ. Κοῦνης (Ναύπλιον), Χαρίκλεια Β (Ἀθῆναι), Πέτρ. Καλονάρος (Γερολιμήν).

Ὁ νέος διαγωνισμὸς θὰ προκηρυχθῇ προσεχῶς· παρακαλοῦνται δὲ οἱ ἔχοντες ἑτοίμους συλλογὰς νὰ τὰς ἀποστείλλωσιν ἀμέσως ἕνα ἀρχίσῃ ἡ δημοσίευσις τῶν ἐν αὐταῖς ἀσκήσεων. Ὅσοι ἔλαβον μέρος εἰς τὸν παρόντα διαγωνισμὸν δύνανται νὰ ἀποστείλωσι τὰς ἰδίας συλλογάς, ἐκτὸς τῶν ἀσκήσεων, αἵτινες ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν «Δάφνην».

ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΡΑΧΜΑΙ 1,000,000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἑκάστην Κλῆρωσιν
Ἐκδίδονται 100,000 γραμμάτια ἀξίας δραχ. 400,000
Παρέχονται κέρδη εἰς 2,000 γραμμάτ. ἀξίας δρ. 200,000

Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1910 ἐξεδόθησαν ὑπ' αὔξοντα ἀριθ. 1 25,000 *Γραμμάτια* παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος τιμώμενα *Τεσσάρων δραχμῶν* καὶ ὑπ' αὔξοντα ἀριθ. 25.001 - 100,000 *Τέταρτα Γραμματίου* τιμώμενα *Ἀξίας Δραχμῆς* καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

1	ἀξ	80,000	80,000
1	ἀξ	20,000	20 000
2	ἀπὸ	2,000	5,000
6	ἀπὸ	1,000	6 000
15	ἀπὸ	400	6,000
25	ἀπὸ	200	5,000
1950	ἀπὸ	40	78,000
2000			200,000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενήσεται τῇ 28 Φεβρουαρίου (13 Μαρτίου) 1910, ἡ δευτέρα τῇ 25 Ἀπριλίου (8 Μαΐου) 1910, ἡ τρίτη τῇ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1910, ἡ τετάρτη τῇ 31 Ὀκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1910 καὶ ἡ πέμπτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1910 (13 Ἰανουαρίου 1911).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ *Γραφεῖον Λαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων*, Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.

Ὁ διευθύνων τμηματάρχης
Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΦΩΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΚΑΙ ΞΥΛΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΑΡ. ΛΑΪΟΥ
ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ ΑΡ 55 Δ
ΑΘΗΝΑΙ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΝ ΤΗ ΕΚΘΕΣΕΙ ΤΟΥ ΒΟΡΔΩ 1907
ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ
ΜΕ ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΧΕΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια

Τροποποιηθείσης τῆς κλίμακος τῶν τόκων τῶν εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια νέων ἐντόκων καταθεσεων *ἐν ὄψει ἢ ἐπὶ προθεσμίᾳ* δηλοποιεῖται, ὅτι ἀπὸ τῆς 15 Ἀπριλίου 1909 ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος *δέχεται παρά τε τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τοῖς Ὑποκαταστήμασιν αὐτῆς καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια ἀποδοτέας ἐν ὄψει ἢ ἐν ὡρισμένῃ προθεσμίᾳ ἐπὶ τόκῳ :*

1 1)2 τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς **ἐν ὄψει** ἀποδοτέας καταθέσεις μέχρι ποσοῦ δραχ. 10,000, πέραν τοῦ ποσοῦ τούτου τοῦ τόκου ὁριζομένου εἰς 1 ταῖς ο)ο κατ' ἔτος μέχρι 50,000 δραχμῶν, πέρα δὲ καὶ τοῦ ποσοῦ τούτου εἰς 1)2 ταῖς ο)ο. Αἱ καταθέσεις αὗται γίνονται δεκταὶ καὶ εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμὸν παραδιδομένου τῷ καταθέτῃ βιβλιαρίου λογαριασμοῦ καὶ βιβλιαρίου ἐπιταγῶν.

2 ταῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ **6 μῆνας** τοὐλάχιστον.

2 1)2 ταῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ **ἓν ἔτος** τοὐλάχιστον

3 ταῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ **δύο ἔτη** τοὐλάχιστον

3 1)2 ταῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ **τέσσαρα ἔτη** τοὐλάχιστον.

4 ταῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ **πέντε ἔτη** τοὐλάχιστον. ὡς καὶ διὰ τὰς πέραν τῶν πέντε ἐτῶν ἢ τὰς διαρκεῖς.

Καταθέσεις εἰς χρυσὸν

Δέχεται ἔτι ἐντόκους καταθέσεις εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΣΤΟΝ ΑΡΓΑΛΕΙΟ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ „ΔΑΦΝΗΝ"

Η ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΗ *ὑπὸ Γρηγορίου Ξενοπούλου*

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ *ὑπὸ* Marcel Prévost *(Μετ. Σ. Τ.)*

Ο ΧΡΥΣΟΥΣ ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΣ *ὑπὸ* Edgar Poe

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ